புஸ்தகம் 2]   வருஷச்சந்தா ரூ. 1 8 0.   [ஸஞ்சிகை 9

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம: ॥

'ஸ்ரீ தேசிக ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷிணீ'

(மாதப் பத்திரிகை.)

22 SEP 1936
MADRAS

க்ருபே விதூர்:— A. V. கோபாலாசாரியர், M.A.,B.L.,

கலிஜ்வலநதீ (ஸூக்தி ஸம்ரக்ஷண ஸபை அக்ராஸநாதிபதி)

ஸூக்தி ஸம்ரக்ஷண ஸபையாரால்

வ்ருஷக்ஷிதிதராதி ப்ரசுரம் செய்யப்படுவது.

வ்ருஷாத்ரிபதி 1936-ஸெப்டம்பர்-மீ   [புரட்டாசி-மீ

தயா-14

விஷயம்.

1.	தயாசதகம்	[தொடர்ச்சி]	105—116
2.	கோதாஸ்துதி	[தொடர்ச்சி]	23—26
3.	ப்ரமாபநோதிநீ	[தொடர்ச்சி]	21—30
4.	விமர்சஹ்ருதயம்		1—20
5.	ரக்ஷாவிமர்சம்		1—4

(தா-ம்) தயை செய்யும் உபகாரங்களை தேன் மழை பொழிவதோடு முடிக்கிறார். 'தேனும் பாலும் கன்னலும் அமுதுமொத்தே' என்று இனிப்பேயாயிருக்கும் பகவதனுபவம். அதில் ஆழ்வார்களுக்கு உள்ள நாளளவும் மதுர மதுரமான பகவதனுபவமும் அதினினிப்பை ஆஸ்வாதனம் செய்வதுமே பாகவதர்களுக்கு ஆத்ம யாத்திரையாயிருக்கும். அவ்வனுபவத்தின் இனிமையை அம்ருத தாராரூபமென்றும் சுவையைத்தருவதென்றும் இங்கே தம்மனுபவத்தால் பேசுகிறார். முதலில் லக்ஷ்மீப் பிராட்டியையே தயை என்று கூறியதை இங்கே நினைக்கவேணும். தயையோடுகூடிய திருவேங்கடமுடையானை த்யானம் செய்வது என்றால் தயா மூர்த்தியான லக்ஷ்மியோடு கூடிய ஸ்ரீனிவாஸனுடைய த்யானமேயாகும். ரகுவம்சத்தில் முதல் ச்லோகத்தில் பார்வதி பரமேச்வரர்களுடைய சேர்த்தியை 'ஸம்ப்ருக்தௌ' என்கிற பதப்ரயோகத்தால் மஹாகவி நிருபணம் செய்ததை அனுசரித்து இங்கேயும் தயையோடு ஸம்ப்ருக்தனை வேங்கடபதி என்று வர்ணிக்கிறார். பரமைகாந்திகளைச் சாதகபக்ஷிகளுக்கு ஒப்பிடுவது வழக்கம். சாதகத்திற்கு இரண்டு பக்ஷங்கள் இருப்பது போல பரமைகாந்திகளுக்கும் ஞானம் கர்மம் என்கிற இரண்டு பக்ஷங்கள் உண்டு. தன்னுடைய இரண்டு பக்ஷங்களையும் நிச்சலமாய் வைத்துக்கொண்டு விஷ்ணு பதம் என்னும் ஆகாசத்தில் மேகத்தை அண்ணாந்து பார்த்திருப்பதுபோல் பரமைகாந்திகளும் சலிக்காத ஜ்ஞானகர்மங்களென்கிற இரண்டு இரக்கைகளுடன் ஸ்ரீநிவாஸனென்னும் திருமலைமேலுள்ள காளமேகத்தையே அண்ணாந்து பார்த்திருப்பார். (80)

க்ருபெ விமதவெலயா க்ருதஸமெ்ர வொஷெஸ்த்வயா ,
கலிஜ்வலநது்ரெ்தெ ஜமதி காலமெவொயிதம் ।
வ்ருஷக்ஷிதிபராதிஷு ஸ்திதிபதெஷு ஸாநுப்லவெ
வ்ருஷாத்ரிபதிவிக்ரஹைர்வ்யபமதாவிலாவக்ரஹை: ॥

க்ருபே விகதவேலயா க்ருதஸமக்ரபோஷைஸ்த்வயா
கலிஜ்வலநதுர்கதே ஜகதி காளமேகாயிதம் ।
வ்ருஷக்ஷிதிதராதிஷு ஸ்திதிபதேஷு ஸாநுப்லவை:
வ்ருஷாத்ரிபதிவிக்ரஹைர்வ்யபகதாகிலாவக்ரஹை: ॥ (81)

(ப-ரை) 𑌦𑌯𑍇 - தயையே! 𑌕𑌲𑌿𑌜𑍍𑌵𑌲𑌨𑌦𑌹𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇 - கலியென்னும் நெருப்பால் ஸங்கடப்படும், 𑌜𑌗𑌤𑌿 - உலகத்தில், 𑌵𑌿𑌤𑌤𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾 - கரைபுரண்ட, 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾, உன்னாலே, 𑌕𑍃𑌤𑌸𑌮𑍃𑌦𑍍𑌧𑌪𑍋𑌷𑍇𑌷𑍁 - பரிபூர்ணமாகப் போஷிக்கப்பட்டதும், 𑌶𑌮𑌿𑌤𑌾𑌨𑌾𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌦𑍋𑌷𑍇𑌷𑍁 - அநாவ்ருஷ்டி (மழையில்லாமை) என்னும் துர்பிக்ஷத்தையெல்லாம் போக்குவதும், 𑌵𑍃𑌷𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌿𑌧𑌰𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 - வேங்கடமலை முதலிய, 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌷𑍁 - ஸ்தான விசேஷங்களில், 𑌸𑌾𑌨𑍁𑌬𑌨𑍍𑌧𑍇𑌷𑍁 - தொடர்ச்சிகளோடு கூடிய, 𑌵𑍃𑌷𑌾𑌦𑍍𑌰𑌿𑌪𑌤𑌿𑌵𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇𑌷𑍁 - வேங்கடமலை அரசன் திவ்யதிருமேனிகளால் 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌕𑌾𑌲𑌮𑍇𑌘𑌾𑌯𑌿𑌤𑌮𑍍 - உன்னுடைய காளமேகம்போன்ற இருப்பு.

“க்ருபையே! உலகத்தைத் தாங்கும் உன்னால் மழையில்லாமை என்கிற அநாவ்ருஷ்டியைப் போக்குவதும், திருமலை முதலிய இருப்பிடங்களில் இருப்பதும், மேகத்திற்குத் துணையான காற்று மின்னல் முதலிய ஸஹகாரிகள் போல் அனந்த கருடர்கள் முதலிய அர்ச்சா விக்ரஹங்களோடு கூடியதும், ஸமஸ்த லோகத்தையும் போஷிப்பதுமான ஸ்ரீனிவாஸனுடைய அர்ச்சா விக்ரஹங்களாகிய கார்மேகங்களாலே கலி என்னும் நெருப்பினால் எரிக்கப்படும் இவ்வுலகத்தில் காளமேகங்களாலே போல ரக்ஷணம் ஏற்படுகிறது.”

(தா-ம்) இந்த தசகத்தில் பகவானுடைய தசாவதாரங்களும் வர்ணிக்கப்படுகின்றது. அவதாரங்கள் உலகத்தைக் காக்க தயையினால் செய்யப்படுகின்றன. பூமியில் அவதாரம் செய்வதற்கு முன்பு மத்தியில் திருமலைக்கு எழுந்தருளி அங்கிருந்து பூமியில் இறங்கி அவதாரங்கள் செய்வதாக இங்கே அனுபவம். இந்த பத்து ச்லோகங்களும் ‘ப்ருத்வீ’ என்கிற வ்ருத்தத்தில் அமைக்கப்பட்டன. ‘ப்ருத்வீ’ என்னும் பூமியில் தான் அவதாரங்கள் செய்யப்படுவதால் அந்த வ்ருத்தத்தினால் அவதார விஷயமான ச்லோகங்களை அமைப்பது உசிதம். மேகங்கள் நீர்ச்சுமை தாங்க மாட்டாமல் பூமியில் இறங்குவது போல் கருணை யென்னும் நீரின் பாரம் அதிகமாகி பகவானென்னும் காளமேகம் பூமியில் இறங்குவதுதான் அவதாரங்கள் என்று ஸ்ரீசங்கராசார்யர் கூறியிருப்பதை இங்கே நினைக்கவேணும். இந்தக் கலி காலத்தில் பாப

மென்னும் அக்னி மண்டி எரிகிறது. திருவேங்கடமுடையானுடைய திருமேனி போன்ற அர்ச்சா விக்ரஹங்களான காளமேகங்கள் கலி யென்னும் நெருப்பு நம்மைச்சுடாமல் குளிர்ச்சிசெய்யும்.

𑌪𑍍𑌰𑌸𑍂𑌯 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌤𑌦𑌭𑌿𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌯𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌦𑌯𑍇
𑌸𑌮𑍀𑌕𑍍𑌷𑌣𑌵𑌿𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌨𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑍈𑌃 ।
𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌗𑍁𑌣𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌦𑍋𑌷𑌵𑍈𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑍀𑌂
𑌵𑍃𑌷𑌾𑌚𑌲𑌪𑌤𑍇𑌸𑍍𑌤𑌨𑍁𑌂 𑌵𑌿𑌶𑌸𑌿 𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌕𑍂𑌰𑍍𑌮𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌂 ॥

ப்ரஸூய விவிதம் ஜகத் ததபிவ்ருத்தயே த்வம் தயே
ஸமீக்ஷணவிசிந்தநப்ரப்ருதிபி: ஸ்வயம் தாத்ருசை: I
விசித்ரகுணசித்ரிதாம் விவிததோஷவைதேசிகீம்
வ்ருஷாசலபதேஸ்தநும் விசஸி மத்ஸ்யகூர்மாதிகாம் II (82)

(ப-ரை) 𑌦𑌯𑍇 - தயையே! 𑌤𑍍𑌵𑌂 - நீ, 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍 - வைசித்ர்யங்களோடு கூடிய ஜகத்தை, 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍂𑌯 - பெற்று (உண்டுபண்ணி) 𑌤𑌦𑌭𑌿𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌯𑍇 - அதன் முன்னேற்றத்திற்காக, 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 - நீயாகவே, 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑍈𑌃 - அப்படிச் சிறந்த, 𑌸𑌮𑍀𑌕𑍍𑌷𑌣𑌵𑌿𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌨𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑌿𑌭𑌿𑌃 - கண்ணால் பார்ப்பது, த்யானம் செய்வது முதலான வ்யாபாரங்களால், 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌦𑍋𑌷𑌵𑍈𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑍀𑌂 - ஒருவிதமான பழுதுமில்லாததும், (தோஷமிருக்கிற ஊரிலே இல்லாததாயும்) 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌗𑍁𑌣𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌂 - அநேக குணங்களால் ஆச்சர்யப்படத் தக்கதாயுமுள்ள, 𑌵𑍃𑌷𑌾𑌚𑌲𑌪𑌤𑍇𑌃 - வேங்கடமலை அதிபருடைய, 𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌕𑍂𑌰𑍍𑌮𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌂 - மீன் ஆமை முதலிய, 𑌤𑌨𑍁𑌂 - வடிவிற்குள், 𑌵𑌿𑌶𑌸𑌿 - புகுகிறாய்.

“தயையே! அநேக ப்ரகாரமாயிருக்கும் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்து விசித்ரமான வீக்ஷணங்கள் த்யானங்கள் முதலியவைகளால் அதன் அபிவ்ருத்தியைச் செய்வதற்காக ஒருவிததோஷமும் அணுகக்கூடாததும், ஆச்சரியமான குணங்களால் நிறைந்ததுமான மத்ஸ்ய கூர்மம் முதலிய ஸ்ரீனிவாஸனுடைய திருமேனியில் நீ ஸ்வயமாக ப்ரவேசிக்கிறாய்.

(தா-ம்) இந்த ச்லோகத்தில் மத்ஸ்யம், கூர்மம் என்றும், இரண்டவதாரங்கள் வர்ணிக்கப்படுகின்றன. ஜகத்தும் “ஜகத்தில்

உள்ள ப்ராணிகளும் ஈச்வரனுக்கு ப்ரஜைகள். மீன்கள் பெற்ற குழந்தைகளைக் கண்களால் குளிரப் பார்த்து அந்த த்ருஷ்டிகளால் அவைகளை வளர்க்கும் என்றும், கூர்மங்கள் தங்கள் ப்ரஜைகளை த்யானத்தால் வளர்க்குமென்றும், ஹம்ஸம் முதலிய பக்ஷிகள் ப்ரஜைகளை ஸம்ஸ்பர்சத்தால் (அடைகாத்தலால்) வளர்க்குமென்றும் சொல்லுவர். மத்ஸ்யாவதாரத்தில் தன் தாமரைக் கண்களின் கடாக்ஷங்களால் ஸமுத்ரஜலத்தில் தாமரைக் காடுகளை ஸ்ருஷ்டிப்பதுபோல், வேதங்களைத் தேடுவதற்காகக் கடாக்ஷங்களை இங்குமங்கும் சொரிந்துகொண்டு டோலோத்ஸவம் கண்டருளுவது போல் ஊஞ்சலாடியதாக தசாவதாரஸ்தோத்ரத்தில் வர்ணித்திருக்கிறார். மத்ஸ்யாவதாரத்தில் தயை திருக்கண்களில் புகுந்துகொண்டு கடாக்ஷங்களில் விளங்குகிறாள். கூர்மமானது தன்னுடைய பரவியிருக்கும் அங்கங்களை உள்ளே யிழுத்துக்கொண்டு கண்ணை மூடிக்கொண்டு த்யானம் செய்வதுபோலிருப்பதுபோல பாஹ்யவிஷயங்களைத் தேடி வெளியே பரவும் இந்திரியங்களை உள்ளே அடக்குவது யோகியின் லக்ஷணம் என்று கீதாவசனம். ஸமுத்திரத்தின் அலைகள் கோஷம் பேரிரைச்சலாகும். முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் ஒருபுறமும், கணக்கில்லாத அசுரர்கள் இன்னொரு புறமுமாக கூர்ம ரூபியான பகவானுடைய முதுகின் பேரில் மந்தர பர்வதத்தை மத்தாக வைத்து வாசுகியென்னும் கயிற்றைக்கட்டி கற கறவென்று ஓயாக் கூக்குரலுடன் சுற்றிச் சுழற்றி இழுக்கும்பொழுது கூர்ம ரூபியான பகவான் குறட்டை விட்டுக்கொண்டு யோக நித்ரை செய்வதாக ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில் வர்ணித்ததை இங்கே நினைக்கவேணும். முதலியது என்பதால் ஹம்ஸாவதாரத்தை நினைப்பது. (82)

யுகாந்தஸமயோசிதம் பஜதி யோகநித்ராரஸம்
வ்ருஷக்ஷிதிப்ருதீச்வரே விஹரணக்ரமாஜ்ஜாக்ரதி ।
உதீர்ணசதுரர்ணவீகதநவேதிநீம் மேதிநீம்
ஸமுத்த்ருதவதீ தயே த்வதபிஜுஷ்டயா தம்ஷ்ட்ரயா ॥

யுகாந்தஸமயோசிதம் பஜதி யோகநித்ராரஸம்
வ்ருஷக்ஷிதிப்ருதீச்வரே விஹரணக்ரமாஜ்ஜாக்ரதி ।
உதீர்ணசதுரர்ணவீகதநவேதிநீம் மேதிநீம்
ஸமுத்த்ருதவதீ தயே த்வதபிஜுஷ்டயா தம்ஷ்ட்ரயா ॥

89898

(ப-ரை) தயே - தயையே! வ்ருஷக்ஷிதிப்ருதீச்வரே - வேங்கடமலையரசன், யுகாந்தஸமயோசிதம் - யுகத்தின் முடிவு காலத்திற்குத் தக்கதான, யோகநித்ராரஸம் - நித்ராரஸத்தை, பஜதி - அடைந்தவராய், விஹரணக்ரமாத் - லீலாக்ரமத்தால், ஜாக்ரதி - விழிக்கும்போது, உதீர்ணசதுரர்ணவீகதநவேதிநீம் - நான்கு ஸமுத்ரங்களும் சேர்ந்து பெருகிப் பொங்கி ப்ரளயம் செய்கையால் ஹிம்ஸையை அடைந்த, மேதிநீம் - பூமியை, த்வதபிஜுஷ்டயா - உன்னோடு கலந்த, தம்ஷ்ட்ரயா - பல்லினால், (வராஹப் பெருமாளின் கடைவாய்ப்பல்லால்) ஸமுத்த்ருதவதீ - உத்தாரணம் செய்தாய் (மேலே தூக்கினாய்).

"தயையே! ப்ரளயகாலத்திற்குத் தக்கபடி நேத்ரங்களை மூடிக்கொண்டு யோக நித்ரா ரஸத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீனிவாஸன் லீலையின் அவசரத்தில் கண் வளரும்பொழுது வெள்ளமிட்டுப் பொங்கி ஓங்கும் ஸமுத்ரங்களால் பீடையை அடைந்தும், இருக்குமிடம் தெரியாமல் முழுகிப் போன பூமியை உன்னோடுகூடிய (வராஹ மூர்த்தியின்) கோரைப் பல்லினால் மேலே தூக்கிக் காப்பாற்றினாய்."

(தா-ம்) வராஹாவதாரத்தில் தயை கோரைப்பல்லின் இடுக்கில் புகுந்தது. வராஹாவதாரத்தில் பகவானுடைய திருமேனியின் உருவம் எவ்வளவு பெரிதென்றால் நான்கு ஸமுத்ரங்களும் அவருக்கு குளப்படியாய் இருந்தது என்பதைக்கொண்டுதெரிந்து கொள்ளலாம். வராஹங்கள் முழங்காலுக்குக் கீழுள்ள ஜலத்தில் விளையாடி கோரைக் கிழங்கைப் பல்லிடுக்கில் அடக்கிக்கொள்வது போல வராஹப் பெருமாள் நான்கு ஸமுத்ரங்களிலும் விளையாடி, தன் பற்களினால் பூமியைத்தூக்கி பற்களினிடுக்கில் கோரைக் கிழங்கைப்போல் அடக்கிக்கொண்டார். (83)

ஸடாபடலபீஷணே ஸரஸஸாட்டஹாஸோத்படே
ஸ்புரத்ருஷி பரிஸ்புடத்ப்ருகுடிகேऽபி வக்த்ரே க்ருதே ।
தயே வ்ருஷகிரீசிதுர் தநுஜடிம்பதத்தஸ்தநா
ஸரோஜஸத்ருசா த்ருசா ஸமுதிதாக்ருதிர் த்ருச்யஸே ॥

ஸடாபடலபீஷணே ஸரபஸாட்டஹாஸோத்படே
ஸ்புரத்க்ருதி பரிஸ்புடத்ப்ருகுடிகேZபி வக்த்ரே க்ருதே l
தயே வ்ருஷகிரீசிதுர்தநுஜடிம்பதத்தஸ்தநா
ஸரோஜஸத்ருசா த்ருசா ஸமுதிதாக்ருதிர்த்ருச்யஸே ll

(ப-ரை) வ்ருஷகிரீசிதுஃ தயே- வேங்கடமலையரசன் தயையே! ஸடாபடலபீஷணே-பிடரிமயிர்களின் கற்றைகளால் பயங்கரமாகவும், ஸரபஸாட்டஹாஸோத்படே- அதிஸம்பிரமத்தோடு கூடிய அட்டஹாஸத்தால் பயங்கரமாயும், ஸ்புரத் க்ருதி-துடிக்கும் கோபத்தையுடையதாயும், பரிஸ்புடத் ப்ருகுடிகே - நொடிக்கும் புருவங்களை யுடையதாயும், வக்த்ரே-திருமுகமானது, க்ருதேZபி - செய்யப்பட்டபோதிலும், தநுஜடிம்பதத்தஸ்தநா- அஸுரசிசு ப்ரஹ்லாதனுக்குப் பால்கொடுக்கிறவளாக(போல), ஸரோஜஸத்ருசா - தாமரையையொத்த, த்ருசா - திருக்கண்களோடே, ஸமுதிதாக்ருதிஃ- சேர்ந்த ஆகாரத்தை உடையவளாய், த்ருச்யஸே - காணப்படுகிறாய்.

“திருமலையாசனுடைய தயையே! அடர்ந்த பிடரிமயிர்களால் பயங்கரமாயும் ஸம்ப்ரமத்தோடுகூடிய அட்டஹாஸத்தாலே நடுக்கத்தைத் தருவதாயும், நெரித்த புருவங்களோடு முகம் கோபத்தால் ஜ்வலிப்பதுபோல் செய்யப்பட்டிருந்தும், அதே முகத்தில் தாமரைப் புஷ்பம்போன்ற கண்ணாலே அசுரக்குழந்தையான ப்ரஹ்லாதனுக்கு முலைப்பால் சொரிந்துகொண்டு நீ வாத்ஸல்யத்தோடு சேர்ந்து ப்ரகாசித்து விளங்குகிறாய்”

(தா-ம்) இங்கே நரஸிம்மாவதாரம் வர்ணிக்கப்படுகிறது. திருமலைக்கு ஸிம்மாசலம் என்று பெயர். ஸிம்மாசலத்திலிருந்து ஸிம்மம் அவதரிப்பது உசிதம். சேரக்கூடாத விரோதங்களையெல்லாம் சேர்த்து அகடிதங்களையெல்லாம் கடனம் செய்வதற்கு இந்த அவதாரம் பேர் போனது என்பது ப்ரஸித்தம். பகலில்லாமலும், இரவில்லாமலும், இரண்டிற்கும் நடுவில் அகப்பட்ட சந்தியாகாலம் அவதார காலமாயிற்று. உயிருள்ளது என்றும் உயிரில்லாதது என்றும் சொல்லுவதற்கு அரிதான நகங்கள் ஆயுதங்கள் ஆயின. இப்படி அநேகம் சேராச் சேர்க்கைகளைச் சேர்த்தது பெரிதன்று. ஒரே திருமுக மண்டலத்தில் ப்ர

பலமான சத்ருவோடு யுத்தம் செய்யும் அவசரத்தில் சிவந்த பிடரிமயிர்கள் திருக்கண்களின் பேரிலும், சுற்றியும், ரத்த வர்ணமாய் பயங்கரமாய் ஆடிக்கொண்டும், கண்களுக்கு அடுத்து மேலிருக்கும் புருவங்கள் துடித்துக்கொண்டும், கண்ணுக்குக்கீழிருக்கும் வாய் மூவுலகும் நடுங்க திக்கஜங்கள் ஹோ என்று அலற பயங்கரமாய் அட்டகாசம் செய்துகொண்டிருந்தும், இப்படி திருமுகத்தில் பயங்கர சின்னங்களே வ்யாபித்திருந்தும், அதே காலத்தில் அந்த முகத்திலேயே நடுவிலுள்ள திருக்கண்களால் அசுர சிசுவான ப்ரஹ்லாதனுக்கு முலைப்பால் கொடுப்பதுபோல் ஸ்நேகத்தை சொரிந்துகொண்டேயிருந்ததைக் காட்டிலும் ஆச்சர்யமான விரோதச் சேர்க்கை உண்டோ என்கிறார். சத்ருவோடு போர் புரியும் பொழுது ‘கண்ணினாலே எரிப்பதுபோல்’ என்று வர்ணித்திருக்கிறபடி முகம் முழுவதும் கோபத்தால் ஜ்வலிக்கும். இந்த அவதாரம் ஸ்வல்ப க்ஷணங்கள்தான் பூமியில் ஸேவை ஸாதித்தது. ‘பரித்ராணாய ஸாதூநாம்’ என்கிறபடி பக்தர்களிடத்தில் ப்ரேமையைக் காட்டிக் குளிரக் கடாக்ஷித்து அனுக்ரஹத்தைச் சொரிவதல்லவோ அவதாரத்தின் முக்கிய கார்யம். ப்ரஹ்லாதனைக் குளிர்ந்த கடாக்ஷங்களால் அனுக்ரஹிப்பதல்லவா முக்யகார்யம். அநுக்ரஹிப்பதற்கு ப்ரேமவசம்வதமான திருக்கண்கள் வேண்டும். எந்த முகத்தில் முன் சொன்ன பயங்கரமான ஹேதுக்கள் உண்டோ அந்த முகத்தில் பயங்கர அடையாளங்களால் சூழப்பட்டு நடுவேயுள்ள கண்களில் இருந்து சிசுவுக்குப் பால் கொடுப்பதைப்போல் ப்ரஹ்லாதனுக்கு ப்ரீதியைச்சொரிந்து கொண்டு அவனுக்குக் கிஞ்சித்தேனும் நெஞ்சில் பயமுண்டாகாமல் ப்ரீதிரஸமே மேலிடும்படி செய்ததிலும் வியப்புண்டோ? (84)

ப்ரஸக்தமநுநா விதிப்ரணிஹிதைஃ ஸபர்யோதகைஃ
ஸமஸ்ததுரிதச்சிதா நிகமகந்திநா த்வம் தயே ।
அசேஷமவிசேஷதஸ்த்ரிஜகதஞ்ஜநாத்ரீசிதுஃ
சராசரமசீகரஶ்சரணபங்கஜேநாங்கிதம் ॥ ॥ அரு ॥

ப்ரஸக்தமநுநா விதிப்ரணிஹிதைः ஸபர்யோதகைः
ஸமஸ்ததுரிதச்சிதா நிகமகந்திநா த்வம் தயே l
அசேஷமவிசேஷதஸ்த்ரிஜகதஞ்ஜநாத்ரீசிதுः
சராசரமசீகரஶ்சரணபங்கஜேநாங்கிதம் ll (85)

(ப-ரை) தயே - தயையே! த்வம் - நீ, விதிவ்ருஷபஸ்ருஷ்டை: - ப்ரஹ்மாவினால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட, ஸபர்யாபாத்யை:- பூஜையான பாத்யதீர்த்தங்களோடு, (கூடி) ப்ரஸ்ருமரமது - பெருகும் தேனையுடையதும், ஸர்வாகநிர்ஹரணம் - எல்லாப் பாபங்களையும் போக்குவதாயும், நிகமஸுரபிணா - வேதவாஸனையடையதும், அஞ்ஜநாத்ரீச்வரஸ்ய - அஞ்ஜனமலையரசனுடைய, சரண பங்கஜேந - திருவடித்தாமரையாலே, அவிசேஷதஃ - தாரதம்மியமேயில்லாமல், அசேஷம்- நிச்சேஷமாக, (பாக்கி ஒன்று கூட விடாமல்) த்ரிஜகத் - மூவுலகத்தையும், அங்கிதம் - முத்திரை போட்டதாக, அகார்ஷீ: - செய்வித்தாய்.

“ தயையே ! ப்ரஹ்மாவினால் ஸமர்ப்பிவிக்கப்பட்ட பாத்யங்களினால் நனைக்கப்பட்டதாயும், தேன் சொறிவதாயும், பாபங்களையெல்லாம் போக்குவதாயும், வேதங்கள் மணப்பதாயும், உள்ள அஜ்ஞன மலையரசனாகிய ஸ்ரீனிவாஸனுடைய திருவடித் தாமரையால் சராசரமான ஜகத்து முழுவதும் முத்திரை போடப்பட்டதாக நீ ஆக்கினாய்.”

(தா-ம்) இங்கே த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தை வர்ணிக்கிறார். உலகத்தைத் தன் திருவடியால் அளந்தபொழுது ஸகல சராசரங்களின் சிரஸிலும் அவன் திருவடித்தாமரையின் முத்திரை விழுந்தது. முத்திரை போடுவதற்கு மை என்னும் அஞ்சனம்வேண்டும். உலகம் முழுவதும் முத்திரைபோட பர்வதப்ரமாணமான அஞ்சனம் வேண்டும். அஞ்சனமலை யரசன் இப்படி உலகம் முழுவதும் முத்திரைபோடுவது எளிதாகும். திருவடியில் தேன் பெருகுவதால் மையை இளகச்செய்வது எளிதாகும். தயாப்ரபாவத்தினால் இது ஒரு விசித்ரமான வைஷ்ணவ முத்ராங்கனம் என்கிறார்.

பரச்வததபோதநப்ரதநஸத்க்ரதூபாக்ருத
க்ஷிதீச்வரபசுக்ஷரத்க்ஷதஜகுங்குமஸ்தாஸகை: ।
வ்ருஷாசலதயாளுநா நநு விஹர்த்துமாலிப்யஸா
நிதாய ஹ்ருதயே தயே நிஹதரக்ஷிதாநாம் ஹிதம் ॥

பரச்வத தபோதந ப்ரதந ஸத்க்ரதூபாக்ருத
க்ஷிதீச்வர பசு க்ஷரத் க்ஷதஜ குங்கும ஸ்தாஸகை: 1
வ்ருஷாசல தயாளுநா நநு விஹர்த்துமாலிப்யஸா
நிதாய ஹ்ருதயே தயே நிஹதரக்ஷிதாநாம் ஹிதம் 11 (86)

(ப-ரை) தயே - தயாதேவியே! நிஹதரக்ஷிதாநாம் - கொல்வதால் ரக்ஷிக்கப்பட்டவர்களுடைய, ஹிதம்-க்ஷேமத்தை, ஹ்ருதி - மனதிற்குள், நிதாய - வைத்துக்கொண்டு, பரச்வததபோதந - கோடாலி பிடித்த பரசுராமருடைய, ப்ரதந - யுத்தமென்னும், ஸத்க்ரதௌ - சிறந்த யஜ்ஞத்தில், உபாக்ருத - (பசுவைப்போல) முடிக்கப்பட்ட, க்ஷிதீச்வரபசோ: - ராஜாக்களான (யாக) பசுக்களுடம்பிலிருந்து, க்ஷரத்- ஒழுகும், க்ஷதஜ- ரக்தமாகிற, குங்குமஸ்தாஸகை: - குங்குமப்பூச்சுக்களால், வ்ருஷாசலதயாளுநா - வேங்கடமலையிலுள்ள தயாளுவால், விஹர்த்தும் - விளையாட்டாக(விளையாடுவதற்கு), ஆலிப்யஸா: நநு - பூசப்பட்டாய்போலும்.

“ தயாதேவியே! கொல்லப்படுவதால் உண்மையில் ரக்ஷிக்கப்பட்ட (க்ஷத்ரியர்களுடைய) க்ஷேமத்தைக்கோறிகையும் கோடாலியுமான பரசுராமருடைய யுத்த மென்னும் யக்ஞத்தில் (யாகப் பசுக்களைப்போல்) பலியாக்கப்பட்ட க்ஷத்திரிய அரசர்களுடைய சரீரத்திலிருந்து ஒழுகும் ரக்தமென்னும் குங்குமச்சாந்துகளால் வேங்கடமலையிலுள்ள தயாளுவால் விளையாட்டிற்காக நீ பூசப்பட்டாய் போலும்”.

(தா-ம்) எல்லா அவதாரங்களும் தயாமூலமென்றார். 21 தலைமுறை க்ஷத்திரியப்பூண்டேயில்லாமல் கோடாலியால் வெட்டியெறிந்த பரசுராமாவதாரம் எப்படி தயாகர்யாமாகும் ? மிகவும் அருவருப்பையும் பயத்தையுமுண்டுபண்ணும் ஓயாதகொலை ரக்த வெள்ளத்தில் முழுகுவது முதலிய கோர வ்யாபாரங்களையே செய்துவந்த பரசுராமாவதாரமும் ஹிதத்தைக்கோறின தயா கார்யமென்று நிரூபிக்காவிட்டால், தயையின் ஆதிராஜ்யம் ஸித்திக்காது. அந்த அவதாரத்தையும் தயையாக நிரூபிக்கிறார். யுத்தமென்பதை யக்ஞமென்று வர்ணிப்பார். யக்ஞத்தில் பசுக்களை வதம்செய்வது வதமன்றென்று ச்ருதி. யக்ஞத்தில் வதம் செய்யப்படுவது பசுவுக்கு ஸ்வர்க்கத்தையளித்து ஹிதமாகும் என்றும் ச்ருதி. கொடியபாபங்களுக்கு வதமென்னும் தண்டனையால் சேதநத்துக்கு சுத்தியேற்படு மென்பார். குற்றத்திற்கு ராஜதண்டனையால் சுத்தியேற்படும். குற்றம் செய்தவர் தம் குற்றம் கழிந்து சுத்தியடைய அரசனிடம் சென்று “என் குற்

றத்திற்கு தண்டனை விதிக்கும்படி என்மீது தயவுபுரியவேணும்" என்று ப்ரார்த்திப்பர். வாலியின் குற்றங்கள் அவனுக்குப் பெருமாள் விதித்த வதத்தால் கழிந்து அவன் ஆத்மா சுத்தமானதால் அவன் வதம் அவனுக்கு ஹிதமேயென்று பெருமாள் அவனுக்கு உபதேசித்தார். அகிஞ்சனரான தபஸ்விகளைக் காப்பாற்றுவது க்ஷத்திரியர்களுக்கு தர்மம். கார்த்தவீர்யாதிகள் தபஸ்வியான ஜமதக்னியைக் கொன்றார்கள். அதையிட்டு வந்தகோபம் 21 தலைமுறைகள் சென்றது. அத்தனையும் ஸர்வக்ஞனுடைய திருவுள்ளத்தால் அவர்களுக்கு ஹிதமாகவே யிருக்கவேண்டுமென்று ஊஹிக்கிறார். என்ன தண்டம் யாருக்கு விதிக்கப்பட்டாலும், அதைச் செய்துவைக்கும் தயாளுவான ஈச்வரன் அவர்களுக்கு ஹிதபுத்தியால் அவர்களைத் திருத்துவதற்காகச் செய்கிறான் என்பது திருவுள்ளம். மலைக்காட்டிலிருப்பவர் காடு வெட்டக் கோடாலி பிடித்திருப்பர். மலையரசன் கோடாலி பிடித்த பரசுராமனுக்குள்ளாவேசித்து அவதரித்தது உசிதம். (86)

𑌕𑍃𑌪𑍇 𑌕𑍃𑌤𑌜𑌗𑌦𑍍𑌧𑌿𑌤𑍇 𑌕𑍃𑌪𑌣𑌜𑌨𑍍𑌤𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾𑌮𑌣𑍇
𑌰𑌮𑌾𑌸𑌹𑌚𑌰𑌂 𑌤𑌦𑌾 𑌰𑌘𑍁𑌧𑍁𑌰𑍀𑌣𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 ।
𑌵𑍍𑌯𑌭𑌜𑍍𑌯𑌤 𑌸𑌰𑌿𑌤𑍍𑌪𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌕𑍃𑌦𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌤𑍍
𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌬𑌹𑍁𑌪𑌾𑌤𑌕𑌪𑍍𑌰𑌶𑌮𑌹𑍇𑌤𑍁𑌨𑌾 𑌸𑍇𑌤𑍁𑌨𑌾 ॥

க்ருபே க்ருதஜகத்ஹிதே க்ருபணஜந்துசிந்தாமணே
ரமாஸஹசரம் ததா ரகுதுரீணயந்த்யா த்வயா ।
வ்யபஜ்யத ஸரித்பதி: ஸக்ருதவேக்ஷணாத் தத்க்ஷணாத்
ப்ரக்ருஷ்டபஹுபாதகப்ரசமஹேதுநா ஸேதுநா ॥ (86)

(ப-ரை) 𑌕𑍃𑌤𑌜𑌗𑌦𑍍𑌧𑌿𑌤𑍇 - உலகத்திற்கு ஹிதம் செய்பவளும், 𑌕𑍃𑌪𑌣𑌜𑌨𑍍𑌤𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾𑌮𑌣𑍇 - வேறு கதியற்ற பேதை ப்ராணிகளுக்கு நினைத்ததை அளிக்கும் சிந்தாரத்நமாயுமுள்ள, 𑌕𑍃𑌪𑍇 - தயையே! 𑌤𑌦𑌾 - அக்காலத்தில், 𑌰𑌮𑌾𑌸𑌹𑌚𑌰𑌂 - லக்ஷ்மியோடு கூடிய ஸ்ரீநிவாஸனை, 𑌰𑌘𑍁𑌧𑍁𑌰𑍀𑌣𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 - ரகுவம்சநிர்வாஹகராய்ச் செய்து வைத்த, 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 - உன்னாலே, 𑌸𑌕𑍃𑌦𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌤𑍍 - ஒருதரம் கடாக்ஷித்ததால், 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌤𑍍 - அந்த நிமிஷத்திலேயே, 𑌸𑌰𑌿𑌤𑍍𑌪𑌤𑌿𑌃 - நதிகளுக்குப் பதியான ஸமுத்ரம், 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌬𑌹𑍁𑌪𑌾𑌤𑌕𑌪𑍍𑌰𑌶𑌮𑌹𑍇𑌤𑍁𑌨𑌾 - மிகக்

கொடிய அநேகபாபங்களைப் போக்கும் காரணமான, 𑌸𑍇𑌤𑍁𑌨𑌾 - திருவணையால், 𑌵𑍍𑌯𑌭𑌜𑍍𑌯𑌤 - இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டான்.

"உலகத்திற்கு ஹிதத்தையே செய்பவளாயும், மற்றோர் கதியில்லாத பேதைகளுக்குக்கோரினதை எல்லாம் அளிக்கும் சிந்தாமணி (ரத்நமா) யாயுமிருக்கும் தயாதேவியே! அக்காலத்தில் லக்ஷ்மியின் தோழனை (ஸ்ரீநிவாஸனை) ரகுவம்சத்திற் சிறந்தவனாக அவதாரம் பண்ணும்படி செய்வித்த உன்னாலே ஓரே கடாக்ஷத்தால் அந்த க்ஷணத்திலேயே (தர்சனமாத்ரத்திலேயே) கொடியதான அநேகபாதகங்கள் கழியச் செய்யும் மஹிமையை உடைய திருவணையால் நதிகளின் பதியான ஸமுத்ரராஜன் இரண்டாகப் பிளக்கப்பட்டான்".

(தா-ம்) ஸ்ரீநிவாஸனை ஸீதாராமனாக அவதாரம் செய்யும்படி தயை செய்வித்தாள். ஸீதாராமாவதாரத்திலும் மிக்க உபகாரம் உலகத்திற்குண்டோ. அவர்கள் சரித்திரமான ராமாயணத்திலும் ஹிதமும் இனியதுமான க்ரந்தம் உலகிலுண்டோ. பேதைகள் பிழைக்க ஸுலபமான மார்க்கமான சரணாகதியை ராமாயண கதாநாயகர்தானே உலகத்தில் நாட்டிவைத்தார். அவர்கள் சரித்ரமான ராமாயணம்தானே அந்த உபாயத்தை ஸம்பூர்ணமாக விளக்கும் ப்ரமாணம். ரமாஸஹசரம்- பிராட்டியோடு கூடச்செல்பவனாக. பிராட்டி முன்னே செல்ல, ஸ்ரீநிவாஸன் பின்னே செல்கிறார். சரணாகதிமார்க்கத்தில் பெருமாளிலும் அதிக ஊக்கம் உடைய பிராட்டி முன் சென்று வழிகாட்டுகிறாளென்பது ரஸம். சரணாகதிக்கு யோக்யதைஸம்பாதித்துக்கொள்ளபுராதனமாபாதகங்கள் கழிந்து சுத்தியேற்படுவதற்காகத் திருவணைக்குச் சென்று ஸேதுதர்சனத்தால் சுத்திசெய்துகொண்டு, பிறகு சரணாகதியை அநுஷ்டிப்பர். ரகுவீரனுடைய திருவடித் தூளியின் ஸ்பர்சத்தால் நீண்ட காலம் கல்லாய்க் கிடந்த கொடிய பாபம் ஒரு க்ஷணத்தில் கழிந்து, அஹல்யை கௌதமதர்மபத்நியானாள். ரகுவீரனுடைய திருவடிகளை ஸஞ்சரிக்கும் பாக்யம் பெற்ற ஸேதுவை நிர்மாணம் செய்தது ராமாவதாரத்தாலேற்பட்ட ஓர் நிகரற்ற தயாகார்யம். ஜனங்களுடைய பாபங்களைப் போக்குவதுதானே தயையின் கார்யம். நம்முடைய பாபங்களுக்குத் தயை ப்ராயச்

சித்தம்போல இருப்பவள். தயை பாபங்களை மன்னித்துவிட்டால் வேறு ப்ராயச்சித்தம் வேண்டியதில்லை. பெருமாளுடைய தயை ஒரே கடாக்ஷத்தால் ஸமுத்ரத்தைப் பிளக்கச்செய்து ஸேதுவை உலகத்தின் உஜ்ஜீவனத்திற்காக நிர்மாணம் செய்வித்தது. ஸமுத்ரராஜன் பேரில் கோபமென்பதும், லங்கை சேரவேண்டுவ தற்காக என்பதும் மேலுக்கு வ்யாஜமாத்ரம். உலகம் பிழைக்கச் செய்யக் கேவலம் தயையின் வ்யாபாரம்தான். தாம் வானரஸேனையுடன் ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டுவதற்காக என்பது வ்யாஜ மாத்ரம். பாபஸமுத்ரமான ஸம்ஸாரத்தை உலகம் கடப்பதற்கு ஓர் சாச்வதமும், கண்ணால் பார்ப்பது மட்டும் போதுமென்கிற அதிஸுலபமுமான ஓர் ஸாதனத்தை ஸ்தாபித்து வைப்பதில் தான் முக்யக்கருத்து. ஸ்ரீநிவாஸனை ரகுதுரீணரென்றும், ரமாஸஹசரரென்றும் பேசுவது ரஸம். ரகுகுலத்திற்குத் தலைவராயினும் ஸீதையைப் பின் செல்லும் தோழரே. விபீஷணாழ்வார் எந்த இடத்தில் ஸர்வலோகசரண்யனைச் சரணம்பற்றி உஜ்ஜீவித்தாரோ, அந்த இடத்திலேயே தர்சனமாத்ரத்தால் ஸர்வபாதகஹரமான திருவணையை ஸேவித்துக்கொண்டே நீராடி சுத்தி பெற்றுப் பிறகு சரண்யன் திருவடிகளைப் பற்றும் பாக்யம் உலகத்திற்கேற்பட்டது. பெருமாளுடைய ஒரே தயாகடாக்ஷத்தால் ஸமுத்ரம் ஸேதுவினால் இரண்டாகப் பிளக்கப்பட்டது. பாபஸமுத்ரம் தாண்ட ஒரே கடாக்ஷத்தால் திருவணையேற்பட்டது. இந்த ச்லோகத்தில் 'ஸக்ருத்' (ஒரே தரம்) என்று ப்ரயோகித்திருப்பது மிக்க ரஸம். சரணாகதி உபாயமும் ஒருதரம்தான். ஓர் க்ஷணம்தான். அது பலிப்பது தத்க்ஷணமே. ஸேது பாபங்களைப்போக்குவதும் தத்க்ஷணமே. நம்முடைய ஒரு தர்சனம் போதும். (87)

𑌕𑍃𑌪𑍇 𑌪𑌰𑌵𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌵𑍃𑌷𑌗𑌿𑌰𑍀𑌶𑌿𑌤𑍁𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌿𑌤𑌂
𑌜𑌗𑌦𑍍𑌧𑌿𑌤𑌮𑌶𑍇𑌷𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑌿𑌦𑌮𑌿𑌤𑍍𑌥𑌮𑌰𑍍𑌥𑌾𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌮𑌦𑌚𑍍𑌛𑌲𑌪𑌰𑌿𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌪𑍍𑌰𑌣𑌤𑌦𑍁𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑌪𑍍𑌰𑍇𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍈𑌃
𑌹𑌤𑌪𑍍𑌰𑌬𑌲𑌦𑌾𑌨𑌵𑍈𑌰𑍍𑌹𑌲𑌧𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍇𑌲𑌾𑌶𑌤𑍈𑌃 ॥

க்ருபே பரவதஸ்த்வயா வ்ருஷகிரீசிது: க்ரீடிதம்
ஜகத்ஹிதமசேஷதஸ்ததிதமித்தமர்த்தாப்யதே ।
மதச்சலபரிச்யுதப்ரணததுஷ்க்ருதப்ரேக்ஷிதை:
ஹதப்ரபலதாநவைர்ஹலதரஸ்ய ஹேலாசதை: ॥ (88)

(ப-ரை) 𑌤𑍍𑌵𑌂 - நீ, 𑌅𑌧𑌰𑍇 - திருவதரத்தில், 𑌶𑍋𑌣𑌾 𑌅𑌪𑌿 - சோணாநதியாகவும், (சோணையாயிருந்தாலும்) (சோணா நதியோ) 𑌕𑍁𑌚𑌯𑍋𑌃 - ஸ்தனங்களில், 𑌤𑍁𑌙𑍍𑌗𑌭𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌅𑌪𑌿 - துங்கபத்ராநதியாயும், (துங்கபத்ரையாயிருந்தாலும்) (துங்கபத்ரா நதியோ) 𑌵𑌾𑌚𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌹𑌨𑌿𑌵𑌹𑍇 - வாக்குகள் ப்ரவஹித்து ஓடிவரும் பெருமையில், 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀 𑌅𑌪𑌿 - ஸரஸ்வதியாகவும், (ஸரஸ்வதிநதியாயிருந்தாலும்) (ஸரஸ்வதியோ) 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑍈𑌃 𑌰𑌸𑍈𑌃 - ப்ராக்ருதஸம்பந்தமேயில்லாத திவ்யரஸங்களால், 𑌵𑌿𑌰𑌜𑌾 𑌅𑌪𑌿 - விரஜாநதியாகவும், (விரஜையாயிருந்தாலும்) (விரஜாநதியோ) 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 - உன் தன்மையால், (உன் ஸ்வபாவத்தாலே) 𑌗𑍋𑌦𑌾 𑌅𑌪𑌿 - கோதாவரியாகவும், (கோதாவரியாயிருந்தாலும், (கோதாவரியோ) 𑌦𑍇𑌵𑌿 - திவ்யமஹிஷியே! (விளையாடும் தன்மையை உடையவளே) 𑌕𑌮𑌿𑌤𑍁𑌃 - ஆசைப்படும் நாயகனுக்கு, 𑌨𑌨𑍁 𑌨𑌰𑍍𑌮𑌦𑌾 𑌅𑌸𑌿 - நீ நர்மதை யல்லவா அம்மா, நீ நர்மதை தானம்மா. நீ நர்மதையோ, நர்மபரிஹாஸப்பேச்சுக்களைப் பேசி ரமிப்பிக்கிறாய்.

(1) பாசுரங்களைப் பாடும் உன் திருப்பவழத்தைப் பார்க்கையில்(சிவப்பினால்)நீ சோணாநதியோ என்றும், பாடுங்கால் உயர்ந்ததும் ஜங்கமங்களுமான ஸ்தனங்களைக் கொண்டு துங்கபத்திரா நதியோ என்றும், உன் வாக்குகளின் ப்ரவாஹப் பெருமையைப் பார்த்தால், நீ ஸரஸ்வதியோ என்றும், ப்ராக்ருதஸம்பந்தமேயில்லாத திவ்யரஸங்களால் நீ விரஜையோ என்றும், உன்னுடைய ஸ்வந்தத்தன்மையாலே கோதாவரியோ என்றும் உல்லேகிக்கப்படுறாய். உன்னுடைய காந்தனுக்கோ என்றால் நிச்சயமாய் நீ(மனதை ஹரிக்கும் நர்மஹாஸவசனங்களைக் கொடுப்பதால்) நர்மதாநதியாகவே இருக்கிறாய். (2) அல்லது, திருப்பவழத்தில் சோணையாயிருந்தாலும், தநங்களில் துங்கபத்ரையாயிருந்தாலும், வாக்ப்ரவாஹமஹிமையில் ஸரஸ்வதியாக இருந்தாலும், அப்ராக்ருதரஸங்களால் விரஜையாயிருந்தாலும், ஸ்வயமாக நீகோதை (கோதாவரியாக) இருந்தாலும், உன் காந்தனுக்கு நீ நர்மதைதான். (3) அல்லது, ஓரோர் காரணத்தால் சோணையாயும், துங்கபத்ரையாயும், ஸரஸ்வதியாயும், விரஜையாயும், கோதாவரியாயும்

இருக்கும் நீ உன் காந்தனுக்கு நர்மதையாகவேயிருக்கிறாய். எல்லாப் புண்யநதிகளின் சுத்தியும், மஹிமையும் உன் ஸரஸ்வதி வெள்ளத்தில் சேர்ந்துளது.

அவதாரிகை— (1) என் வாக்கை ஸரஸ்வதி என்றீர், நான் வாக்தேவியாகேனோ ? என்னை ஸரஸ்வதியாக வர்ணித்து என்னை உபாஸிக்கவேண்டாவோ ? அம்மா நீ ஸரஸ்வதிதான். 'ஸரஸ்வதீ த்வம்'. (2) நதிகள் ப்ராயேண ப்ராசீமுகமாகப் போகும். என் ஸரஸ்வதியும் அப்படித்தானோ ? ப்ரத்யக்முகமாக (ஆத்மா என்னும் ப்ரத்யக் வஸ்துவைக் குறித்ததாய் அத்யாத்மமாய்) இருக்குமோ ? அம்மா உன் வாக்குகள் சோணநதி, அது மேற்கு முகமாக ஓடும் நதி, உன் வாக்கும் ப்ரத்யங்முகம். அது சோணை போன்றது. (3) அரங்கனுக்கு இனிப்பான வாக்கு வேணுமென்கிறீர். அரங்கத்தில் என்ன ரஸம்? மிக்க விநோதம் விளைவிக்கும் ஹாஸ்யரஸம் வேண்டுமே. அம்மா உன் வாக்கு நர்ம பரிஹாஸங்களமைந்துளது. அது அரங்கனுக்கு மிக்க இனிப்பை உண்டாக்கும்.

'ஸ்ரவஸீ' என்பதற்கு மூன்று விதப்பொருள்கள் கொள்ளலாம். (1) அந்த நதியோ, இந்த நதியோ என்று உல்லேகிக்கும்படியிருப்பது ஓர் பொருள். (2) ஓர் நதியாயிருந்தும் மற்றோர் நதியுமாவாய் என்று விரோதி ஸமுச்சயம். வேறு வேறான பல நதிகளாயிருந்தும், விரோதமில்லாமல் உன்னிடத்தில் ஒன்றாகச் சேர்ந்திருக்கின்றன. (3) இந்த நதியும் அந்த நதியுமாகப் பல புண்யநதிகளும் உன்னிடமும் சேர்ந்துள என்பது கூட்டுப் பொருள். முதல் பொருளில் ரஸமதிகம்.

ஸ்யுரோ— வாக்கை உச்சரிக்கும் திருப்பவழத்தில். உன் நாயகன் உன்வாக்குகளால் கட்டுப்படுவதற்கு இதெல்லாம் ஓர் ஓர் விசித்ரநிமித்தம். பேசும் திருப்பவழத்தைப் பார்க்கையில் அவன் என் செய்வான், எப்படித் தப்புவான்.

ஸ்ரவஸீ ஶோணா- (ஶோணாஸ்ரவஸீ)சோணநதியோ. 'சோணை' என்பது சிவப்பு நிறத்தைச் சொல்லும். ஒருவளே எப்படிப் பல நதிகளாவது. ஓர் ஓர் அவயவத்தால் ஒவ்வோர் குணத்தால், ஓர் ஓர் நதியாகிறாள். சோணை மேற்குமுகமாக (ப்ரத்யங்முகமாக) ஓடும் நதி. உன் வாக்கு சோணநதியைப்போல் ப்ரத்யங்முகம். (அத்யாத்மம்). ஸ்வாபதேசம் கனத்தது. அத்யாத்மப்பொருளி

லேயே முக்கிய நோக்கம் உள்ளதென்பதைக் காட்ட உபக்ரமத்திலே சோணையாக நிரூபித்தது இதனால் சொல்லப்படும் அத்யாத்மநோக்குக்கு அநுகுணமாகவே மற்ற குணங்களும் உல்லேகங்களும் பொருந்தும். ஸ்ரீஹர்ஷசரித்திரத்தில் பாணபட்டர் என்னும் கவி ஸரஸ்வதிதேவி பூலோகத்தில் ஓர் சாபவசத்தினால் ஓர் பெண்ணாக அவதரிக்கையில், சோணநதிக்கரையில் இறங்கியதாகச் சொல்லி அந்த நதியை அழகாக வர்ணித்திருக்கிறார். அதுவும் ஸ்ரீஸ்வாமி திருவுள்ளத்திலுள்ளது. மேற்கு முகமாகப்போகும் ஆற்றை நதமென்று புமானாகச் சொல்லுவர். இங்கே கவி பெண்ணானதால் சோணத்தை சோணா என்கிறார். ஹர்ஷசரித்திரத்தில் 'ப்ரஹ்மாவின் பிள்ளையாகிய ஹிரண்யவாஹனென்ற பெயரையுடைய மஹாநதம், எதை ஜநங்கள் சோண: என்று வழங்குகிறார்களோ' என்பது ஸரஸ்வதிதேவி பேச்சு. "மதுரமான மயில் த்வனிகளோடும், பரிமளத்தால் மதங்கொண்ட வண்டுகளின் தொடர்ந்த வரிசைகளான வீணைக்கரும்கம்பிகளின் ரீங்காரகானங்களோடும் ரமணீயமும், மந்தாகினியின் பெருமையை மந்தமாகச் செய்வதாயுமுள்ள இம்மஹாநதத்தின் அருகேயுள்ள ப்ரதேசங்கள் என் மனதை ரமிப்பிக்கின்றன" என்பது அடுத்த வாக்யம். 'மந்தாகினியை மந்தப்படுத்தும் வாக்ப்ரவாஹங்கள்' என்று ஸ்வாமி வர்ணிப்பது பாணகவிவர்ணனத்தை அநுஸரிப்பது ஸ்பஷ்டம்.

குசயோ: ஸ்ரவஸீ துங்கபத்ரா— இரு ஸ்தனங்களும் உந்நதம். பேசுகையில் இன்னும் உயரும். துங்கத்தின்பேரில் துங்கமாகும். சைதந்யஸ்தந்யத்தைக் கொடுக்கும் ஜகந்மங்களமான (பத்ரமான) ஸ்தனங்கள். ஸ்தனங்கள் ஓர் திருமேனியில் இரட்டையாக அமைந்திருப்பதுபோல், இயற்கையாய் துங்கா பத்ரா என்று இரண்டு சேர்ந்த துங்கபத்ரையை எடுத்தது அழகு. நீ பாடும் பொழுது உயர்ந்து அமரும் உன் பத்ர ஸ்தனங்களைப் பார்த்து அவன் எப்படி வ்யாமோஹபரவசனாகாமல், உன் வசமாகாமல், தப்புவான் ?

வாசாம் ப்ரவாஹவிஷயே— பாஹ்யமான திருப்பவழத்தின் அழகாலும், ஸ்தனங்களின் அழகினாலும் மட்டுமா நீ பாடும் பாசுரங்களுக்குக் கௌரவம். லாவண்யமுடைய யுவதி பாடுகிறாள் என்பதாலா உன் பாசுரங்களுக்குக் கௌரவம். உன் வாக்குக

AB 6·12·91

ளின் ப்ரவாஹம் ஸ்வயம் ஸாரஸ்வதீப்ரவாஹம். பாடும் உன்னு டைய அழகால் ஆரோபிதமான பெருமையன்று. ஸ்வயம் அந் தர்வாஹிநியான ஸரஸ்வதியாகும். அரும்பெரும் கருத்துக்கள் உள்ளே ஆழ்ந்து கிடக்கும், உள்ளேயிருந்து கந்தம்வீசும். அந்த: ஸ்திரபரிமளம் உன் ஸரஸ்வதி. மறையேயம்மா, மறையிலும் மறை. பொருள்கள் உள்ளே மறைந்திருந்தாலும், உள்ளே அவிச் சின்னப்ரவாஹமாக ஓடிக்கொண்டேயிருக்கும். நீ பூமிதேவியான தால் உன் ஸரஸ்வதி பூமிக்குள் மறைந்து ஓடுகிறதோ ? ‘உம்மை ஒரு க்ஷணமேனும் த்யானிப்பவர் அநிவாரிதமான வாக்குகளின் ப்ரவாஹங்களால், மந்தாகினியையும் மந்தமாகச் செய்கிற சக்தியை உடையவராவார்’ என்று உன் நாயகன் ஹயக்ரீவரைத் துதிக்கை யில் கங்காப்ரவாஹத்தை அதிசயிப்பதைப் பேசினேன். கங்கை அந்தர்வாஹினியன்று. இங்கே அந்தர்வாஹினியான ஸரஸ்வதீ நீ என்று வ்யதிரேகம், (உயர்த்தி).

ஸ்வாகூதேதி ரஸௌகா:— கவிஸிம்ஹமே என் ப்ரபந் தங்களில் என்ன ரஸங்கள் ? ப்ராக்ருதரஸங்களா, அலௌகிக திவ்யரஸங்களா ? அதிலுள்ள ச்ருங்காரரஸத்திற்கு என்ன ஸ்தாயீபாவம் ? ப்ரக்ருதிமண்டலத்தில் பூமியிலோடும் (இந்த மானவாவர்த்தத்தில் ஓடும்) நதிகளாக என்னை வர்ணிப்பது உசி தமோ ? அம்மா, கவிமுறையில் பலபலவிதமாய் உல்லேகாலங் காரமாகப் பேசினேன். தேவதைகளான புண்யநதிகளாகப் பேசினேன். உன் ஸ்வபாவத்திற்குத் தக்கபடி உள்ளபடி பேசி னால் உன் கவி ரஸங்களெல்லாம் திவ்யரஸமாயிருப்பதால் நீ விரஜையம்மா. ‘ஸ்வபாவாத்’ என்பதை இங்கேயுமொட்டலாம். பின்பும் ஒட்டலாம். அது ‘மத்யமணி’. வாக்ப்ரவாஹத்தை வர்ணித்தீரே. ப்ரவாஹமானால் ரஜஸில்லாமலிருக்குமோ, இல்லை யம்மா - உன் வாக்ப்ரவாஹம் ஸ்வதஸ்ஸித்தம். நித்யமாயுளது- புதிதாக உற்பத்தியாகி ஓடிவருவதன்று. ஸ்வபாவாத் - ஸ்வா பாவிகம் - நித்யம். ஆகையால் ரஜஸ்ஸம்பர்க்கிடமில்லை. ச்ருங்கார ரஸத்திற்கு ரதிதான் ஸ்தாயீபாவம். ஆனால் இது ஆத்மரதி, ப்ராகிருதரதியன்று. அலௌகிகரதி, ப்ரத்யங்முகமான ரதி. ‘அத்யாத்ம ஜ்ஞானத்ருப்தத்வம்’.

[illegible]

த்ர ஸமுச்சயோபி அதிகவிஶிஷ்டஸ்வரூபத்வேந தத்வ
சநாச் சரணயோ: இத்யுக்தா ஶாஸ்த்ரஸாரணி: । ஏதாவதா
நயோ: ஸ்தோத்ர ஸத்ருஶதோ பரஸ்பரந்நிரபேக்ஷத்வ: ‘சரண
நமிரண்டுக்கு மேல் மற்றொன்று புகுர ஸஹியாமையாலே’
இதி ஶ்ருங்கார ஹிதயா ஸம்ப்ரதாய க்ருஹீ தவத்பி:। ஏதா
த்ருஶ சரணயோ: ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷதா ப்ரபத்தே: உபாய
பக்தித்வ விஶேஷவத்யா: ஶ்ரிய உபாயபாவம் வ்யவச்சிநத்தீதி
ஸந்தே ப்ரபத்தாவுபாய ஏககணதோஷதே’’ இதி। தஸ்ய
தத்வம் தத்ஸ்வத: யதாவஸ்திதாநுஜ்ஞா நிபந்தநம் சரண
ஸாயுஜ்யாந்யோந்ய ஹரண ப்ரேமம் ஶாஸ்த்ரஸம் ப்ரதாயஜ்ஞா நாம
நாதராஹார்ய । ப்ரதமம் தத்ஸித்த்யர்த்தே— “சரணௌ, திரு
வடிகளை இத்தால் சேர்த்தி அழகையும் உபாயபத்தியை
யும் சொல்லுகிறது’’ இதி । இத்தால் பிராட்டிக்கு இருப்பிட
மாய் குணபூர்ணகமுமாய் ஸ்பர்ஶாவஹமையும் அகப்படத்
திருத்திச் சேர்த்துக்கொள்ளும் திருமேனியை நினைக்கிறது,’
இதி ச। அத்ர ‘திருமேனியை நினைக்கிறது’ இத்யநேந சரண
ஶப்தேந விக்ரஹோ லக்ஷ்யத இதி கம்யதே । ததாபி சரண
பதநிவேஶ:, கதந விக்ரஹ ஸ்வயம் லக்ஷ்யதே। தத்ர விஶே
ஷணபூதஶ்ரீவிக்ரஹஸ்ய விஶேஷ்யபூதநாராயணவிக்ர
ஹஸ்ய ச உபயோர்க்ராஹ: । தேந உபயோருபாயத்வ
மேவேதி வாக்ய ஸங்கணஸித்தம் லப்யதே । கதந
‘சரணமிரண்டுக்கு மேல் மற்றொன்று புகுர ஸஹியாமை
யாலே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமான உபாயபத்தியைச்
சொல்லுகிறதென்கை’ இதி பரஸ்பர நிவ்யாவ்ருத்தேபி உக்த
யுக்திவிரோதம் க்ராஹ்ய । விஶதவாக்யவாக்யம் கிம் ஸ்வா
தந்த்ர்யம் ப்ரகடீகார । கதம் தத்ஸித்தித்வாதிநா
பரஸ்பர நிராகாங்க்ஷ விவரணத்வம் வாதந்த்ர்யம் கதா ப்ர
கடீக்ருதம் விஶேஷாவஸ்தாயா ஏவ ஸந்தேஹநாஸ்த்யயம்
ஸ்வேச । ஏகவசநம் கதம் பஹுத்வம் ப்ரதிபாதயதீதி

வக்தவ்ய, ந கதம்த்ராபி? ஏகவசநஸ்ய ஏகத்வமேவார்த்த:,
ந பஹுத்வம் । த்வி வசநாதஸ்யாவிவக்ஷிதத்வம் । த்விஸ்
த்வம் விபஜ்ய இத்யாதௌ த்ரவ்யாணாமநேகத்வஸ்ய ப்ர
மாணாந்தரப்ரதிபந்நதயா தத்விரோதாய ஏகவசநஸ்ய
ஸாமர்த்யஸம்பாதநாய ஸமுத்ரவ்யேஷு ஸமுதாயநத்ர
வ்யத்வஜாதேரேகத்வேந தத்ராயதீக்ருத்ய தத்ராஶ்ரயத்ரவ்ய
த்வஜாத்யாஶ்ரயத்வஸ்ய ஸமுத்ரவ்யேஷு ஸமுதாயதயா ஸ்வா
ஶ்ரயாஶ்ரயத்வ ஸம்பந்தம் பரயா ஏகவசநார்த்தஸ்ய த்ரவ்யா
ந்வயஸித்த்யர்த்தம் தயோர்க்தீதி ஏவமாதிஷ்வேவ க்ருத்தகாரேண
ரேவம் நிர்வாஹ: க்ரியதே, ந ஏகவசநஸ்ய பஹுத்வார்த்த:
இதி । ஏவமேவ ‘நாத ஶ்ருதே’ரித்யத்ராபி நிர்வாஹஸ்ய
ஸாதஸம் ப்ரதிபந்ந: । ததா ச ப்ரமாணாந்தர ப்ரதிபந்நவ்யக்தி
பஹுத்வவிரோதோ நாஸ்தி । ஏகத்வஸ்யாந்யத்ர ஸாக்ஷா
த்ருயார்த்தேத்யவ ஜாத்யேகவசநதார்த்தநிர்வாஹணமபி வாச்ய
மஹ்யதே । ததேவ பஹுவசநேபி ஏகத்வம் ப்ரதிபா
திதம்பவேத் । பாஶாதிகாரணே பஹுத்வஸ்யாவிவக்ஷித
த்வம், யதா பஹுத்வம் பாஶாதயபரஜ்ஞபே பஹுத்வாபிப்ரா
யத்தேத்யவ ந்யாயவிதாம் நிர்ணய:, ந து பஹுவசநஸ்ய
ஏகத்வமேவ இதி । பத்ஜாயாம் பஹுவசநஸ்யேபி
நேகத்வம் பஹுவசநஸ்யார்த்த:। ஏகஸ்யாமேவ வ்யக்தௌ
பத்ஜாயாம் பஹுவசநப்ரயோக:। தேநாஸ்ய பத்ஜாத்வ
ஜாதி:, நத்வேகத்வஸ்ய । ஏவமேவாத்ரபி பஹுவசநேபி
நிர்வாஹ்யம் । கிஞ்ச, ‘பஹ்வ்யோ யாதா வ்யவஸ்தா:’ இத்யத்ர
பஹுத்வவிஶிஷ்டவ்யக்திகதப்ரகாசநம் ஏகத்வவ்யக்திப்ரா
ந்தாதிகவிஶிஷ்டவாதகாரணகம் கதம் ஸ்வேச இதி ப்ரஶ்ந
ப்ரதிவக்தவ்ய। கதிந்நந்தே ச சரணஸ்யாபி ஸ்வநாதிஷ்டே
ஜாதிவாசகத்வம் வாதந:। தேந சரணத்வேந்யாயாபி ஏவ।
தஸ்மாச் சரணேபி பஹுத்வவோயம் ப்ரமாணாந்தராவஹ
தம் ந ப்ரதிபத்யதாஸ் । ஸ்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர அதிகவிஶிஷ்ட சரணே
நாராயணஸ்ய ஸாக்ஷாதபயம், ஶ்ரிய: புருஷகாரத்வேந்ரா

AB 6.2.4

க்ஷய: । தஸ்மாதேவ ஶ்ரியோऽபி ஶரணத்வமாஹ: । ஏவ மேவ ஹி விஶிஷ்டாஶ்ரயஸ்யைவ ஸமுக்தா விஶேஷ்யஸ்ய ஸா க்ஷாத்விஶேஷணஸ்ய ப்ரதிபாத்யதயோர்ணாஶ்ரயஸ்ய தத்ர தத்ர த்ருஷ்டத்வாத் ஸமர்த்யாதா கந்த்ரூத: । ஸம்ப்ரதாயஸ்யை 'ஸ்ரீ வீதாராபோதயம் ஜீ' த்யாதௌ ராமேவத்ஸ்தாயா கவி த்யாஸ்ய தயா வாதாஶ்ரய: । விஶிஷ்டஸ்யை 'ஶரணாஸ்தாரஸ்ய நிவீஸ்ய வாதஸ்' இத்யத்ர தாராணாமபி ஶரணாஸ்தாராய யொஜீக்ருதா வித்தி: । கிஞ்ச ஸுவதா 'ஶரணாஸ்தாரஸ்ய நிவீஸ்ய வாதாவி' த்யத்ர தாரவாதநிவீஸநம் நாஸ்தி, ஶரண மத்ரவாதநிவீஸநமேவேத்யுச்யதே । ததா ஸதாரஸ்யேதி விஶேஷணம் வ்யர்த்தம், ஶரணாவித்யுபாஶ்ரயேணாபி தத்தாதவத் நகதத்வ்யக்வஸ்ய ஸம்பத்திவதக்வாத் । கந்யதா கவதம் ப்ரு தாயகத்வஸ்ய நாம் ஜொகாவாயத் தத நாஜவரவரமேநி வ்யூஹ தீநாமேவத்யக்வபூஸஜ: । ஶ்ரூஹஸ்ய ஶரணக்வ ஏவ வதீ ஸாஹித்யநியம இதி சேத், ஶிஷ்யஸ்ய: த்ருஷ்டவ்யவஹாரமே தேஷாம் வதீஸாந்நித்யாஹாவேந தஹாநீம் தேஷாமேவத்யக்வம் ஸ்யாத் । தத்ர ஶரணஸந்நிதௌ தாரஸ்தேத ஶரணாஸ்தக்ஷம் ஶரணவதீமேவ்யுஹ ப்ராஜ்ய ஶரணநமோஸ்தாயத் ஏவ । ஶ தஸ்யோக்தம் ஶரணவதீவாக்ஷாவஸம் த்ருஹணவஜத்நத்ய ஶரணவாரொக்யவிஷயமிதி தஸ்யைவ ஸ்வஷ்டம் । ஶரண வதீ யாவதிநத்ஹிவாதேதி க்ஷமித்விஸ இதி மநோவநம வ்யூக்தாயத்ராநந்தாஹம் । 'நமேவாரெ கவஸ்மிஜாநாதி நித்யம் வாதாவிவந்நாஸ' இதி ஸீதாஷேவ்யா: வாதாவிவந்நம் நித்யம் வேஹநாநாஸ்திதமிதி க்ஷணோऽபி ஸமவத: வாரத: வேதாந்த்வ்யாகரணவேத்தஸந்நிதி வ்யாஹ இத்ய ஸமேகவசயா ॥

கிஞ்ச, 'வாதௌ' இத்யத்ர பஹுவசநஸம்வ்யா வ்யவஹக்வாரமேவம்ஹி ஸாமேயத்வம் அவசநஸ்ய ஸவதா ஸஹ்யாவஶதம்। தயா ஸதி "நமத்ர ஶ்ரியோ விஶேஷண தயா ஸ்திதக்வா 'ஶரணாஸ்தாரஸ்ய; நிவீஸ்ய, வாதா' வித்யாதாவிவ ஸவேச ।

ஶ்ரீஶரணயோரபி ஶரணதா கந்தோநம் ந ப்ருதிவஹா ஸவேதிதி வ்யஞ்ஜ்யைய: ஸரெ । தெநாஸிஷ்டவேயெயம் । விஶே ஷணாம்ஶஸ்யாபி விஶேஷ்யஸ்யேவ க்ரியாஶ்ரயோதேநவ நிய த:" இத்யாதி கயம் ஶிவஸி? தஸ்யாஶ்ரயணாஶ்ரயோ நாஸ்தி, த்ரு ஷ்டாத்தெநபி தாராணாம் ஶரணாஶ்ரயாஸவாத் இதேவ வக்த வ்யதேநீயம் । ஸ்வத்தஸ்யைவ தாராணாம் விஶேஷணஸமுதா நாமேவ ஶரணாஶிவ அஸ்வவிஶிஷ்டவாதாஶ்ரயோऽஹ்யேவமத இதி ஸஹ்யதே । கிஞ்ச, ஏகவசநாதவிஶிஷ்டவதஸ்ய ப்ருக்ரு தே த்ருஷ்டாந்தம் கயம் ஸவேதிதி ஸவாநயாரயதா । இத்தம் வஶிவேத்யாத்தவிராஜாயத்வோயகவஜிவித்ந்யாஸேந த்ருநவஶிரணேந ஸமம் கிமபி ந ஸஹ்யதே கயா । கிஞ்ச, ஶ்ரீநாராயணஶரணாநித்யத்ர இக்ஷ்யவக்ஷிதநாராய ணஶரணாநித்யேத்ரஸம் । பஹுவசநஸ்ய ஏகக்வமே யேத்ரஸம் । பஹுவசநமபி பஹுக்வஜிவ ஏகக்வமேவ ப்ருதிவாதயிதுமேவதி வக்தும் நிர்ணீதம் ஸவதா । வஶிஜாயாம் வா ஸவதா । ஸஹஸ்ரகஸஹஸ் வாதிதி ப்ரதவஶரணவ ஹக்வவரம் வா ஸவத இதி கயாகிவ்யேநாந்யயாவஸி ஸம்வாதநம் இக்ஷ்யவாயகவாஸஹிஷ்ணநாம் ஸவாதஶ்ரம ஸஶகமேவ தஸ்ய யாவஜ்ஜீரணத: ஶப்தஸ்வரஸதஸ்ய ப்ருதி வஹம், தாவத் ப்ராணிகொஜீகாயம் । ப்ரத்யா ஶ்ரீவா ஹுராத்தாதிஹி:வேவாயத்ரீஸேக்கிஶ ஶ்ரிய உபாய த்வம் ப்ருதிவஹம் । ஷஷ்டிம்ஶதஹஸ் காரவயத்தம் வதந்மேநெ ஷஹியஶ்யதேஷ கேநவிதவி 'இக்ஷ்யா உபாயக்வம் நாஸ்தி, வரஷகாரக்வமத்ரம்' இதி நாக்ஷரவிந்யாஸ: க்ருத: । ப்ருத்யேத உபாயக்வஹாஶகஶ்ரீஸேக்ஷயம்வரம் வரஸ ஹஸ்ரா கநதஶ்ருஹீதாஸ்த தத் । ஏவம் தத்ஸ்தஸ்யைத கயம் நயினாராச்சான் பிள்ளை நாமா ஸகஸவேவவோரவாயத்ரீ ஸேக்கிவிராஜம் ஶப்தஸ்வராஸ்ய விராஜம் த்ராத்திகஸம்ப்ருதாய விராஜம் யாக்கிவிராஜஞ்ச ஶ்ரிய உபாயக்வவிஷயே க்ஷோஹம்

[illegible]

பிள்ளைலோகாசார்ய [illegible]

[illegible]

[illegible]

பிள்ளைலோகாசார்ய [illegible] "நெடுநாள் [illegible] பார்யை [illegible] நின்று என்னை அங்கீகரிக்கவேணும் என்று [illegible] போலே இருப்பதொன்று இவன் பண்ணும் [illegible]

[illegible]

सैव तत्त्वम्। प्रतिपत्त्रादिकण्ठारोहणोपक्रम-
क्षान्तम् इति रात्रानुग्रहे, तन्निग्रहशीलं सर्वं
व्यावहारिकं संवृत्तायामपि, ஆச்சான்பிள்ளை व्याहृति-
कथितव्यावहारिकसंवृत्तायामपि तद्ग्रहीकरोति भवान्?
सत्यं वद। यदि वक्तव्यमेवैव, तर्हि "सर्वजयावलि
सारकर्म्यानवत्संसनीयविव्यसंप्रेक्षय वरद श्रीवेदान्त-
देशिका इति व्याख्यातम्" इति वरदवल्लिकाख्याप्रज्ञ-
व्याख्यानाय किंचिद्वैश्वरूप्यं विवक्षि। व्याख्यातव्य-
पक्षिवर्णनव्याकरणे वरदैव सर्वोपरि वचनीयमिति
बाध्वा शास्त्रेण भव। शेषशेत्रवर्णे ॥

इति वरदगुरुचरणयुग्म, திருமலை, बुक्कपट्टणम्, कोडिकन्या-
दानम्, श्रीकृष्णतातार्यैः विरचिते
सारस्वतनिर्णयनाम्नि श्रीसञ्जीविनीपरिशिष्टे
वरदाचार्य द्वितीयः वरदाचार्यः संपूर्णः ॥

25-ம புக்கம் 26-வது வரியில் "अनुगृहीतास्तत्र"
என்பதற்குமேல் கீழுள்ளதைச் சேர்த்துக்கொள்ளவும்.

'புருஷகாரமாம்போது க்ருபையும் பாரதந்த்ர்ய-
மும் அநந்யார்ஹத்வமும் வேணும்' इति वचनभूषणे कृपा-
पारतन्त्र्यादिगुणत्रयस्यैव पुरुषकारकृत्योपयोगि-
त्वकथनात्। श्रीमद्वरवरमुनिपादाश्च अपि वचनभूषण-
श्रीगद्यविवरणे 'शरण्यानां जगतामशेषाणां नित्यान-
पायिनीं श्रियं संश्रिते'ति पुरुषकारत्वप्रतिपाद-
नपरत्वव्याख्याने व्याख्यातः शरण्यानां जगतामिति
श्रियः निखिलजगदीश्वरत्वं भगवत उपादानत्वं। तत्कि-
यात्विति निरूपणीयम्। अपेक्षणीयं सम्बन्धितत्पुरु-
षकारस्वभावापेक्षया तत्सम्बन्धितत्पुरुषकार-
स्वभावो बलवान् इत्यभिप्रायेण शियानशेषसर्वत्र
लोकरक्षणे अनन्तरस्य पुरुषकारस्य ऐश्वर्य-
वश्यत्वादिकं तथैव स्वेच्छयेत्यभिप्रायेण शरण्या-
नां जगतामिति व्याख्यानं श्रियः उपायत्वसम्बन्धितम् इति
तद्वशसंबन्ध्या व्याख्यातम्। अयमेव 'कृपयैव तावदि-
गुणस्य' इत्यत्रापि विवक्षितः, कृपयैव तावदिगु-
णेषु श्रीवैशिष्ट्यस्य प्राधान्यान्न किं। अन्यथा तस्या
उपक्रमे शरण्यस्वरूपवर्णनवैयर्थ्यात्। तस्य स्वत-
न्त्र्यशरणस्य ऐश्वर्यसंपादकत्वेन भगवान्तरस्य शो-
भनतानुसारिण्या ऐश्वर्यादिसम्पादकत्वं भगवान्तरस्य स-
र्वथा न संभवतीति अनयैव श्रीवचनभूषणे निश्चि-
तम् ॥

॥ சுத்தி பத்ரிகா ॥

பக்கம்	வரி	சுத்தம்
1	7	வாடீபஞ்சானந திருமலை
,,	8	ஸ்ரீக்ருஷ்ணதாதா
7	25	ஸத்த்வ
9	23	யாதய:
10	12	ஸ்வாதந்த்ர்யம்.........லக்ஷணம்
,,	23	தவ்யா
,,	24	தவ்யா: ஸ்வரூபலக்ஷணா
,,	25	தவ
,,	29	ணகவா......
11	4	ஹாயஸ்வ
,,	14	பாதிஜ'' ஜதி
,,	27	ஸ்வைகஸ்த்ய
12	2	உதீர்ணாஸ
,,	22	ஸ்ருதை:
13	20	ப்ராயாந்த்ய
,,	21	விசேஷ்யஸா
,,	24	பாஜநீதி
14	26	தைவ
15	25	வத உ
16	27	விசேஷணஸம்பந்தம் யச் ஸ்ரீம தைவம் ததீதிவத
17	21	ஜ்ய
20	5	நிராஸ்ய
,,	8	வாவம
,,	17	பவஹா
26	16	[illegible]

[library stamp]

॥ ஸ்ரீ: ॥

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம: ॥

॥ விமர்சஹ்ருதயம் ॥

189898

(விமர்சஹ்ருதயம்.)

யதாவந்நாநார்த்தம் யதிபதிமதப்ரத்யுதநவை
ஸ்த்ரயீமௌலிவ்யாக்யாப்ரவசநதலோத்தம்ஸிதபதை: ।
நிபத்தேஷு ஸ்வேஷு நிஜநிபந்தாயவிஹிதம்
ஸ நஸ்த்ரய்யந்தார்ய: கவிகதகஸிம்ஹோ கதத்ய சரணம் ॥

ஸ்வப்நக்ருத்யவிசேஷமென்கிற நம் க்ரந்தத்தின்மீது வெளிவந்த ஸதாசார்யப்ரதிக்ஷேபம் என்னும் க்ரந்தத்திலுள்ள தூஷணங்கள் யாவும் பாதிதங்களும் அஸங்கதங்களுமாகவே இருக்கின்றன. அவற்றில் முக்யமான சிலவற்றை இங்கு எடுத்துப் பரிஹரிக்கிறோம். இக்கிரந்தத்தில் சொல்லப் புகுகிற விஷயங்களையும், ஸதாசார்யப்ரதிக்ஷேபத்தில் சொல்லியிருக்கும் விஷயங்களையும் மத்யஸ்தர்கள் நிதானித்துப் பார்த்து வஸ்துஸ்திதியை அறியவேண்டுமென்று மிகவும் ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

1. முகவுரையில் முதல் "பக்கத்தில் பிராட்டிக்குத் தனியே உபாயத்வமுண்டென்று தேசிகன் திருவுள்ளம் பற்றவேயில்லை'' என்று நம் க்ரந்தத்திலிருந்து விளங்குகிறதாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. தனியே உபாயத்வமென்றால் என்ன? ஸஹாயநிரபேக்ஷமாகப் பிராட்டி மாத்திரம் உபாயமாவதென்றால், அது தேசிகனுக்கு அநபிமதமே. பிராட்டியும் எம்பெருமானும் சேர்ந்தல்லவோ உபாயம். இப்படிச் சேர்ந்து உபாயமாவதை தேசிகன் ஸாதிக்கவில்லை என்று நாம் எழுதவில்லை. "இருவரும் சேர்ந்து உபாயமென்பதை விரிவாகச் சொல்லப் புகுந்தால் அளவற்ற ப்ரமாணங்களிருக்கின்றன, ஆனால் அவ்

வளவு விஸ்தாரம் அநாவஶ்யகம். ஶ்ருத்யந்தரவிஶேஷத்தைப் பார்த்தபோது அது ஸ்வரஸமாய் அபாதிதமாய் க்ரஹிக்கப்படும்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி அவ்விஷயத்திலுள்ள யாவதாரணவிஸ்தரம் செய்யாமல், 'ஶ்லோகத்தில் ப்ரபத்திவாக்யார்த்தத்தில் பிராட்டி விசேஷணமன்று' என்கிற பக்ஷத்தை விரிவாக நிராகரித்தருளினர் என்றே நாம் எழுதியிருப்பது.

2. மூன்றாவது பக்கம் மூன்றாவது பாராவில் ஸ்வயமே நமக்கு அபிமதமான உபாயத்வ ப்ரகாரத்தை நம் க்ரந்தத்திலிருந்து அறிந்ததாக எழுதி, முதல் பக்கத்தில் 'ஸ்ரீயின் உபாயத்வம் ஊசலாடிக்கொண்டிருக்கிறதென்று விளங்கிற்று' என்று அச்சிட்டது ஸரியன்று. அத்ரோபயோகம் நம் க்ரந்தமானது பிராட்டியின் உபாயத்வம் மோக்ஷப்ரதானஸங்கல்ப ரூப ஸ்வரூபமா இல்லையா என்கிற விசாரத்திற்காகப் பிறந்தது அன்று. இவ்விஷயத்தை அக்கிரந்தத்திலேயே 'ஸ்ரீக்கு உபாயத்வஸாதக ப்ரமாணங்களையும் உபாயத்வ ப்ரகாரத்தையும் ப்ரஸக்தியில்லையாகையாலே விசேஷமாக விவரிக்காமல் இத்துடன் இப்போது நிற்கிறோம்' என்று குறித்திருக்கிறோம். ஆக அப்ரஸக்தோபாயத்வ ப்ரகார ப்ரஶ்நம் செய்ய ஆரம்பித்தால் அது வசநக்ருத்யவிரோதத்திற்குக் கண்டனமாகாது. இது தனித்த விஷயம். 'பாதகாபாதக ப்ரமாணவிசாரம் செய்வதை ஒரு பக்கம் நிறுத்திவைத்து, த்வயத்தை மாத்திரம் பார்த்தபோதே ஶரணௌ என்கிற வசநம் பிராட்டிக்கு உபாயத்வத்தைத் தள்ளும்' என்கிற வாதம் அயுக்தமென்றும், அப்படி த்வயத்தை மாத்திரம் பார்த்தபோதே ஸ்வரஸமாய் பிராட்டியும் உபாயமென்றே ஸித்திக்குமென்றும் நிரூபிக்கவே நாம் அக்கிரந்தம் எழுதினது. ஆக இதைக் கண்டிப்பதென்றால் விஶிஷ்ட ஸூக்திகளிலே நாம் சொல்லும் ஸ்வாரஸ்யம் கிடையாதென்றும் அவ்வசநம் பாதகமாகுமென்றுமே ஸாதிக்கவேண்டுமேயொழிய, அதை விட்டுப் பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வத்தைச் சொல்லும் தேசிகஸூக்திகளை அடுக்குவதும், தாம் தப்பாக நினைக்கும் பாதகப்ரமாணங்களை உப

ந்யஸிப்பதும் ஸங்கதமேயல்ல. ஆகிலும் அந்த பாதகத்வாபி மதப்ரமாணத்தைப் பற்றிச் சுருக்கமாகச் சொல்லிவிட்டு ப்ரக்ருதவிஷயத்தைப் பரிசீலனை செய்வோம்.

3. 6-வது பக்கத்தில் "ஶ்ராவ்யம் ப்ரதிஜ்ஞாநம் ஸம்ஸாரே பததாம் ஸதாம் | லக்ஷ்மீ: புருஷகாரத்வே நிர்திஷ்டா பரமர்ஷிபி: || மமாபி ச மதம் ஹ்யேதந் நாந்யதா லக்ஷணம் பவேத் | அஹம் மத்ப்ராப்த்யுபாயோ வை ஸாக்ஷால் லக்ஷ்மீபதி: ஸ்வயம்" என்கிற வசநங்கள் பாதகங்களாக எடுக்கப்பட்டன. இவை அபூர்வங்களேயாகிலும் எப்படி பாதகங்கள்? ப்ரத்யுத இவை நமக்கே அநுகூலங்கள் ஆகின்றன. 'என்னை அடைவதற்கு லக்ஷ்மியானவள் புருஷகாரமென்று பரமருஷிகள் பேசினர்கள்; எனக்கும் இதுவே ஸம்மதம்' என்று முதலில் சொல்லப்பட்டது. 'நாந்யதா லக்ஷணம் பவேத்' என்பதற்கு லக்ஷணமந்யதா ந பவேத் | இந்த லக்ஷணம் வேறு விதமாய் அதாவது அலக்ஷணமாய் ஆகாது என்று அர்த்தம். ஆக, நானும் ஸர்வஸ்வாமியாய் வாத்ஸல்யாதிகுண விஶிஷ்டனாய் ரக்ஷிக்க ப்ராப்தனேயானாலும் லக்ஷ்மியை முன்னிட்டவர்களையே ரக்ஷிப்பதாக ஸங்கல்பித்திருப்பதினாலும், அவளும் மாத்ருத்வப்ரயுக்தவாத்ஸல்யாதிகுணஶாலினியாகையாலும், அவளுக்கு நான் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் வஶ்யனாகையாலும் இந்த லக்ஷணம் லக்ஷ்மியினிடத்தில் பாதிதமாகாது. மற்ற தேவிகளும் ஆசார்யாதிகளும் இவள் மூலமாகப் பரம்பரையாக புருஷகாரமானாலும் ஸாக்ஷாத் புருஷகாரத்வலக்ஷணத்திற்கு அதிவ்யாப்தியுமில்லை என்று இதற்கு தாத்பர்யம். 'நாந்யதா லக்ஷணம் பவேத்' (வேறொருபடியால் லக்ஷணமுண்டாகாது) என்பது சிலரின் வ்யாக்யாநம். அப்போது இப் புருஷகாரத்வத்தை அந்யத்ராபி இசைந்தால் லக்ஷணத்வம் ஸித்தியாது. ஆக இது அநதிப்ரஸக்தம் என்றும், இவளிடத்தில் உபாயத்வம் முதலியது இருந்தாலும் அது உபயஸாதாரணமாகையாலே லக்ஷணமாகாது என்றும் தாத்பர்யம். 'அஹம் மத்ப்ராப்த்யுபாயோ வை'

என்பதற்கு நானே என்னையடைவதற்கு உபாயமென்று அர்த்தம். அதிவ்யாப்தமாகையாலே உபாயத்வம் லக்ஷ்மீலக்ஷண மன்று என்பதை இவ்வசனம் சொல்லுகிறது. ஸாக்ஷாத் என்கிற பதத்தால் ப்ரபத்திநிஷ்ட்யாஸனங்களுக்குப்போல இந்த உபாயத்வம் வ்யவஹிதமன்று என்று ஜ்ஞாபிதம். லக்ஷ்மீபதி: என்கிற பதம், உபாயமாம்போது பிராட்டியோடு சேர்ந்து உபாயமாயிருப்பதைச் சொல்லுகிறது. அல்லாத போது இப்பதம் வ்யர்த்தமாம். ஆக லக்ஷ்மீக்கும் உபாயத்வம் கண்ணோக்கதம். ஸ்வயம் என்பதினால் ஸஹாயாந்தரானபேக்ஷமான படியாலே ஸர்வோபாயம் அநபேக்ஷிதம் என்று போதிதம். அன்றிக்கே பிராட்டியின் புருஷகாரத்வாதிகளுக்கும் காரணஸூக்தத்தையும், ஸர்வஸ்வ சௌலப்யாதி த்வாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ஸம்பந்தபூர்வகத்வத்தையு முள்ள எனக்கு இப்படி புருஷகாரஸாபேக்ஷதையும் லக்ஷ்மீவிசிஷ்டதயா உபாயபாவமும் ஸாதநத்வாயத்தம் என்பதும் ஸூசிதம். ஆக பிராட்டியின் உபாயத்வத்திற்கே இவை ஸாதகங்கள். மேலும் அஹம் என்றிவ்வளவாலே பிராட்டிக்கு உபாயத்வமில்லையென்னில், த்வா வ்ரஜ என்றிருப்பதாலே அவளுக்கு உபேயத்வமும் நிரஸ்தமாகும்.

4. முகவுரை 3-வது பக்கத்தில் 'அப்படியானால் உபாயத்வமொழிய வேறில்லை. அதைப் பரிஹரிக்குமிடத்தில் ஸ்வகீயவாதபரித்யாகமே' என்றது ஸரியன்று. உத்தரவாக்யத்தில் ஸ்ரீக்கு உபேயத்வம் ஸமவதாந்யமாக இசைந்தால் உபேயத்வமேயொழிய வேறில்லை, அதைப் பரிஹரிக்கும் இடத்தில் ஸ்வகீயவாதபரித்யாகமே என்பதற்குச் சொல்லும் ஸமாதானமே இதற்குமமையுமன்றோ.

5. 4-வது பக்கத்தில் பட்டருடைய அஷ்டச்லோகியிலிருக்கும்

ஈசாநாம் ஜகதாமதீசதயிதாம் நித்யாநபாயாம் ஸ்ரியம்
ஸம்ச்ரித்யாச்ரயணோசிதாகிலகுணஸ்யாங்க்ரீ ஹரேராச்ரயே।

இஷ்டோபாயதயா ச்ரியா ச ஸஹிதாயாத்மேச்வராயார்த்தயே
கர்த்தும் தாஸ்யமசேஷமப்ரதிஹதம் நித்யம் த்வஹம் நிர்மம: ॥

என்கிற ச்லோகத்தில் திவ்யதம்பதிகளிருவருக்கும் சரணவரணப்ரதிஸம்பந்தித்வம் அநுஸந்தமாகையால் பிராட்டிக்கு உபாயத்வமில்லையென்றிருப்பதை விசாரிப்போம்.

அஷ்டச்லோகியில் அர்த்தபஞ்சகப்ரதிபாதகமான ச்லோகங்களில் முன் ச்லோகத்தில் பதிஹ்ருங்களையும், அநந்விதமான வ்யாபநஸ்வபத்தையும், தவாஸ்மி தவ ஸ்மி ந்தவ...... என்கிற ஸூத்ரவிராமமாக வந்தாலும் என்று புருஷார்த்த நிச்சயத்தையும், அநாவச்யகமான வகார தகாராதிகளையும் வ்யர்த்தமான உதிஸ்வபம் முதலியவற்றையும் இந்த ச்லோகத்திலும் நிரர்த்தகமான உஷஸ்வபத்தையும், அவ்யதிஹத த்வாதிநா அநபேக்ஷிதவிஸ்தராபேக்ஷிதஸங்க்ரஹத்தையும், அவ்யாநவதிதாநாவச்யகவகார தகாராதிகளையும், அஸ்வரஸமான வதாமீத்வயொமத்தையும் பார்த்து இப்படி பட்டர் அருளிச்செய்திருக்கமாட்டார் என்றும் யதாவஸ்திதச்லோகங்கள் மறைக்கப்பட்டு அந்யகல்பிதமான இச்சுலோகங்கள் இங்கே ப்ரக்ஷிப்தங்களென்றும் விமர்சிப்பதுண்டு. ஆனால் நாம் அப்படிக்கொள்ளாமல் ச்லோகார்த்தத்தைவிமர்சிக்கிறோம்.

நம் பட்டரே "ஸ்வயம் வஸ்து அவ்யந்த ஜநநீ ஜநகாஸாதராவிஜகாரள வஹாயாஸவ வ வரணள நச்ரணயந்" என்கிற ஸூக்தியிலே தாத்பர்யமாகப் பிராட்டிக்கும் பகவானுக்கும் சரணவரணவிஷயத்வத்தை அருளிச்செய்திருப்பது விஸ்பஷ்டம். ஈட்டிலும், 'இருவருமான சேர்த்தியிலேயிறே இவன் அடிமை செய்வது. அச்சேர்த்திதன்னையேயிறே இவன் உபாயமாகப் பற்றுகிறது', 'விலக்ஷணமான மிதுநம் உத்தேச்யமாக இருக்கிற முமுக்ஷுக்களுக்கு ஒரு குறையுண்டோ? இவர்களைத் தனித்தனியே பற்றினர்க்கு ஸ்வரூபவிநாசமிறே. மிதுநமே உத்தேச்யமென்றிருப்பார்க்கு ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநமிறே' என்று ஸ்பஷ்டமாயுள்ளது. 'வேரிமாறாத பூமேலிருப்பாள் வினைதீர்

கும்' என்கிற விடத்தில் "தனக்கு ஹாமாக ஏறிட்டுக்கொண்டு ஹமும் கொடுக்கும். ஹமவஊநஹவிரோயியான ஸகஐவ்ருதி வாஸநங்களையும் போக்கும்" என்று வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டதேயல்லது ஹமவதூவதிவிரோயிஶாதூநிவதநம் செய்வதாகச் சொல்லவில்லை. 'ஞுருபணஊஸெயோடு ஹொமஊலை யோடு வாசியற ஒரு மிதுநமேயிறே உத்தேச்யம்' என்கிற வாக்யம் 13-வது பக்கத்தில் ஷுயஜவொஷுதம். 22-வது பக்கத்தில் 'ஶ்ரியா ஸஹ நாராயணம் வஶரணம் வ்ருவெஜ' என்றும், 31-ல் 'ஶ்ரீஶ நாராயணஶ...... தயொஶரணாநு' என்றிருந்தால் 'நாராயணநிவெஶெஷாவாயகவும் ஶ்ரீக்கும் யுவமாக ஏற்படும்' என்றும் சொல்லி ஈவெக்ஷித்தபடியே, 'லக்ஷ்யா ஸஹ ஹ்ருஷீகெஶோ ஜெவ்யா காருண்யருவயா। ரக்ஷகஸ்வவிஶாஜெ வெஜாஜெZவி வ மீயதெ॥ லக்ஷ்மீம் வஶாம் ஸரெஶெஶம் அயெந ஶரணம் ஜதஃ। ஶஜொக்ஷவி ராஜ்வொ ஶதாயஜ்ஜம் ஸ ஜஹதி' ஐத்யாஜிவரஶதவ்ருஶாணங்களுமிருக்கின்றன. ஜொகாவாயரஜிவமவராவாயவஸம கிகளில் சிலவற்றையும் முன் க்ரந்தத்தில் உதாஹரித்திருக்கிறோம். ஆக வ்ருஶாணஸம்வ்ரஊாயங்களாலே ஶ்ரீக்கு ஹமவதஶ்யமாக வ்ருதிவஹமான ஶரணவரணவ்ருதிஸம்பஸிகவத்தை நிஷெயிப்பது பொருந்தாது. எல்லா வஊநங்களுக்கும் ஈநயாநிவராஹம் பண்ண முயற்சிப்பதினாலேயே ஷுவக்ஷம் ஸித்தித்துவிடாது. ஈஜெஅி முதலானோரும் உவநிஷஊாதிகளில் ஒரு வாக்யங்கூட விடாமல் நிவராஹம் பண்ணியே யிருக்கிறார்கள். ஷுாரஸ்யமன்றோ ஸவதூவயெயமாயிருப்பது. கிம் வஹுநா— ஹமவஜெகொவாயகவிஷயவ்ருஶாணங்கள் போல தஜெகொவெயகவிஷயவ்ருஶாணங்களுமுள்ளன. லக்ஷ்மீ நாராயணாஹயொவெயகவிஷய வ்ருஶாணங்கள் போலவே உஹயொவாயகவிஷயவ்ருஶாணங்களும் இருக்கின்றன. அயத்தில் இரண்டிடத்திலும் ஶதவ தஶ்யமாகவே யிருக்கிறது. ஆக ஒன்றை ஸ்வீகரித்து மற்றொன்றை ஈநயாவாக்குவது யக்ஷமாவென்பதை உஹயவ்ருஶாணங்களையும் ஸஜொநர்

செய்துபார்த்து அவரவர்களே உண்மையை அறியவேண்டும் என்றிவ்வளவே நாம் இங்கு சொல்லுவோம். இங்கு விசேஷித்துச்சொல்ல வ்ரஸக்தியில்லை.

இப்படி உவாயகவமுண்டாகில் ஏன் ஆசார்யர்கள் ஶஜ வ்ரயவெணத்திலும் மற்றும் சிலவிடங்களிலும் பிராட்டியின் வருஷகாரகவத்தையே குறிப்பிடுகிறார்கள் என்று கேட்கலாம். இதற்கு ஹட்டர் அருளிச்செய்த ஸமாதானமே ஈட்டிலுள்ளது பின்வருமாறு— ஒரு நாள் ஹட்டர்.........அருளிச்செய்த வார்த்தை என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வர். இவ்வாத்ம வஸ்து சேஷமாகில் அவன் சேஷியாகில் இங்குப் பிராட்டி ஸம்பந்தத்தால் செய்கிறதென் ? என்று கேட்க.........பிதாவைப்போலன்றிறே ப்ரஜைகள் விஷயத்தில் மாதா இருக்கும்படி. இவன் செய்த குறைதான் காணக்கண்ணிட்டிருக்கையன்றிக்கே, பிதாவின் பக்கலிலும் மறைத்துக்காட்டுவாளொருத்தியிறே. ஆகையாலேயிறே உத்தரார்த்தத்தில் அவனோடு ஒப்புச்சொல்லி, வவெவ்ராயத்தில் வருஷகாரமாகையாகிற நீர்மையில் ஏற்றம் சொல்லுகிறது" என்பது. இங்கு வரிவ்ருஶத்திற்கு ஹாவமாவது— ஶெஷிக்கு ஶெஷரக்ஷணம் ஷுதஃ வ்ராவ்தமாயிருக்க பிராட்டி வருஷகாரமாவது ஏன்? ஆகையாலே உத்தரகண்டத்தில் பிராட்டிக்கு வ்ராவ்யகவம் போலே தஶ்யமாக வவெவ்வெணத்திலும் உவாயகவமே சொல்லப்படுகிறதென்று கொள்வது யுக்தம்—என்பது. ஸமாதானவாக்யத்தின் ஹாவமாவது— உத்தரகண்டத்தில் அவனோடொப்புச் சொன்னதுபோலே வவெவ்வெணத்திலும் சொல்வது வ்ராஶாணிகமே. ஆனாலும் ஸவரம்ஶங்களிலும் பிராட்டிக்கு அவனோடு ஸாஶ்யமிருக்கச்செய்தே, விதாவுக்கு ஶதா வருஷகாரமாகவேண்டியது ஆவஶ்யகமாகையாலே அவளுக்கு வருஷகாரகவமாகிற ஏற்றம் இருப்பதாலே அதனை வவெவ்வெணத்தில் விஶெஷித்துச்சொல்லுகிறது. ஆக இப்படிச் சொல்லுவது அவளுடைய ஏற்றத்தைக் குறிப்பிடவே அல்லது அவளுக்கு உவாயகவமில்லை என்கிற ஹாவத்தாலே

அன்று — என்பது. ஏவஞ்ச, உபாயோபேயத்வேந ஶேஷித்வமென்றிருவரும் ஶேஷரக்ஷணத்திற்கு தாதாத்ம்யாதிகாரம் உள்ளவராகையாலே இங்கு புருஷகாரம் வேண்டா என்கிற ப்ரமம் வாராமைக்காகவே புருஷகாரத்வத்தைப் பூர்வ கண்டத்தில் விவக்ஷிதமாகச் சொல்வது என்பது ஸித்தது. இவ்விசேஷத்தை 'ஶ்ரியம் த்வத்ஸ்ரீம் தத்பவஸந்நத்ராவஸஶே நீழ்' என்று ஸ்ரீதேஶிகனும் அருளிச்செய்தார். இவ்விஷயம் தத்டீகையில், "ஸமஸ்த்ரீ த்ராஸஜநநித்வஸ்யாபாயத்வெஸ்வ புருஷகாரத்வயோஶ்சாஸ வரணீயோபாயவிஶேஷண தயா ஶப்தநிர்திஷ்டயா: ஶ்ரிய: க்ரமேண புருஷகாரத்வே நேதி. உக்தாஸ்யதே — உபேயத்வாத் ஶப்தஸாரஸ்யாத் உபாயவிஶேஷணத்வேஸ்யா: ததாஸ்யஜநீயஸம்பந்தோ தத்த்வ ஸ்வயம்த்வாத் ஸ்வஸ்யாதிஶயாஸ்: வாத்ஸல்யாதிஶயாஸ்வாஸ்ய ஏவ புருஷகாரத்வம் யுக்தமேவ" என்று விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்படி ஸம்ப்ரதாயவாக்யங்களைக் கவனித்தபோது ப்ரக்ருதமான சதுஶ்ஶ்லோகீவ்யாக்யையின் நிர்வாஹப்ரகாரம் ஸுவ்யக்தம்.

மேலும், த்வயே அநுஷ்டாநப்ரகாஶகமாகையாலே யச்சப்தகாரகனை நாராயணனுக்கு ஶரணவரணவிஷயதயா அநுஸந்தாநமேற்படுகிறதோ, தச்சப்தகாரகனை நாராயணனையே ஶரணமாக வரிக்கவேண்டியது ஆவஶ்யகமாகையாலே நாராயணஶரணாகதியில் பிராட்டியும் விஷயமே. ஆகவே ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் முற்பட லக்ஷ்மீஶரணாகதியை அநுஷ்டித்து நாராயணஶரணாகதியை அநுஷ்டிக்கும்போதும் 'அகிலஸ்வ ஸ்ரீமந்நாராயண' என்று ஸ்ரீமச்சப்தாநுஸந்தாநம் செய்தருளினது. 'ஸஹாவிர்பூதே ஸ்ரீமதி' என்கிறவிடத்தில் விபூதிவிஶேஷித்வம் பிராட்டிக்குக் கிடைப்பது போல் இங்கு 'அகிலஸ்வ ஸ்ரீமதி' என்கிறவிடத்தில் ஸ்ரீக்கு ஆவஶ்யகத்வமிப்போதும் அநுஸந்தேயமாவது உசிதம். இங்கே ஶ்ருதப்ரகாஶிகாசார்யருடைய "யதா ஶ்ரியம் ப்ரபத்யே தத்ஸ்வயம் ஶரண்யயோர்த்வயோ: ஶ்ரீமந்நாராயணயோர் ப்ரபத்யே ந்யாஸவ்யாஜம் அபாயப்ராப்யநாஶ்ரயணம் ப்ரஸ்தா

தத்த்வாந்தஜ்ஞயா அயமேவாநுஸந்தேய இதி பூர்வபூர்வாசார்யா அநுஸந்தாநமநுஷ்டாநம் ப்ரதமம் ஶ்ரியம் ப்ரபத்யேத" என்கிற ப்ரதமோக்தவசநிகையும், பூர்வாசார்ய ஶ்ரீதேஶிகருடைய வ்யாக்யாநத்திலிருக்கும். 'உக்தெ ஹேதுஹாநெட்லி ஸாதரஶெக்ஷ்ய ரக்ஷிதவ்ய இத்யாஹ' இத்யுக்தவசநிகையும் ஸம்யகநுஸந்தேயமானால் ஶரணாகதிவிஷயத்வாதிகள் பிராட்டிக்கு வ்யக்தமாக விளங்கும். அந்யதா பிராட்டி விஶேஷணமென்றும் உபாயதாவச்சேதகமென்றும் ஸ்வீகாரமே பர்யவஸாநமாகும். கடைசியாக பிராட்டிக்கு உபலக்ஷணமும் சொல்லுகிற பக்ஷமே ஸ்வாரஸ்யவிரோதமாய் அபஸித்தாந்தமாய் முடியும். பிள்ளைலோகாசார்யரும் ஶரணாகதிவ்யாக்யாநத்திலே 'இத்தால் பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய் .... திருமேனியை நினைக்கிறது' என்று ஶரணாகதிப்ரதமமாக லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டஸ்வாமி விக்ரஹத்தை அநுஸந்தித்து லக்ஷ்மீஸ்வரூபவிஶிஷ்ட ஸர்வஸ்வாமிகளுக்கு ஶரணவரண விஷயத்வத்தை போதித்தருளினர். ஆக, அஷ்டஶ்லோகியிலும் முற்பட ஸ்ரீ ஶப்தத்தையைச் சொல்லி, கேவலம் 'ஸர்வேஶ்வரீ' என்றிவ்வளவே உக்தமானாலும், 'தவதாஸ்யமஹம் நவயாமி ஸதா ஸ்ருதிரவி', 'அவன்மார்வு விட்டுப் பிரியில் இவ்வக்ஷரம் பிரிவது' என்று இப்ரகாரத்திலே ஸர்வேஶ: என்பதற்கு ஸ்ரீமதோ ஸர்வேஶ: என்று அர்த்தம் கொள்ளவேண்டியிருப்பதால் இனி இதற்கும் அர்த்தத்திற்கும் ஒரு வாசியும் இல்லையாகையாலே இவ்வசநம் பாதகமாகாது. மேலும், இங்கு ஸம்ஶ்ரித்ய என்பது ஸ்ரீஶப்தார்த்தம், நித்யாநபாயாம் என்றது ஶப்தார்த்தம். ஶரணாகத்யநுஷ்டாநாநுஸந்தாநம் செய்யும்போது, 'பிராட்டியை ஆஶ்ரயித்துப் பகவானை ஆஶ்ரயிக்கிறேன்' என்று அநுஸந்தாநரீதி அவ்வளவு ஸ்வாரஸ்யமாக இல்லை. ஆக முற்பட லக்ஷ்மீஶரணாகதி பண்ணவேண்டுமென்று உபதேஶிக்கக்கோலி இப்படி அருளிச்செய்தாலும், த்வயவாக்யார்த்தத்தை அநுஸந்தித்து இந்த ஶ்லோகத்தில் அபிப்ரேதமாய் நாம் அநுஸந்திக்கவேண்டிய முறையாவது — புருஷகாரமாக என்

னால் ஆச்ரயிக்கப்பட்ட ஜகதீசாநியான பிராட்டியோடு நித்யயுக்தனான நாராயணனுடைய சரணங்களை சரணம் புகுகிறேன் என்றிப்படியே. ஆக த்வயத்தில்போல இங்கும் ஸ்ரீசப்தம் ஸ்வரஸம். யதாச்ருதம் ஸமந்வயிக்கும், விவக்ஷிதார்த்தமும் ஸுஸம்பந்நம் இத்யலம்.

6. 6-ல் பூர்வவாக்யஸ்தமான ஸ்ரீமச்சப்தம்.....பிராட்டிக்கு .....உபாயபாவத்தை ஸாதித்துக்கொடுக்கிறதென்று கொண்டால் உபேயத்வம் தத்க்ரதுந்யாயத: ஸித்த: ப்ராப்தமாதலால், அவளுக்கு உபேயத்வஜ்ஞாபநாய உத்தரவாக்யத்தில் மீண்டும் ஸ்ரீமச்சப்தநிவேசநம் வேண்டாவே. விசேஷ்யஸாந்நித்யமே போதுமாய்த்து என்று எங்களாழ்வான் பணிப்பு" என்று எழுதியிருப்பது விச்வஸிக்கத் தகுந்ததேயன்று. தத்க்ரதுந்யாயம் இங்கு எங்ஙனே ப்ரஸரிப்பது? ஸாதநாநுரூபமான ப்ராப்தியில் உபாயமானதே உபேயமாகிறதா? விசேஷ்யஸாந்நித்யம் போதும் என்று அதை அபேக்ஷித்தது ஏன்? அங்கு தத்க்ரதுந்யாயமில்லையா? "ஸ்ரீமதே என்கிற பதம் பரதந்த்ரையான பிராட்டிக்கு அநுபேயத்வத்தைப் போக்கி உபேயாநுப்ரவேசத்தையும் செய்துகொடுப்பதால் அதே ஆவச்யகம். விசேஷ்யபதமே வ்யர்த்தம்" என்றும் சொல்லலாமே. இங்கே சில ப்ராஜ்ஞபூர்வாசார்யரின் பணிப்புப் பின்வருமாறு— பிராட்டிக்கு உபாயத்வமில்லை என்று சிலர். உண்டென்று சிலர். அதில் பிராட்டிக்கு உபாயத்வம் இல்லாமலிருந்தால்கூட 'ஸ்ரியம் அபேத்ராதவ்யமவ்யபாயிஹ ஹரணாத் ஸ்ரண்யதராத்'என்கிறபடியே அவளிடத்தில் உபாயத்வாநுஸந்தானம் பிராட்டிக்கும் ததீயான எம்பெருமானுக்கும் ஸந்தோஷகரமாகையாலே நமக்கும் க்ஷேமங்கரமே. அப்படி அங்கீகரிக்காமல், அவிசேஷேணோபேயத்வம்போலே ப்ரதிபந்நமான பிராட்டியின் உபாயத்வத்தை இல்லை என்னில், உத்க்ருஷ்ட வஸ்துவிலே நிக்ருஷ்ட பாவம் பண்ணுவதாகும். இது அவத்யா

வஹமென்று சாஸ்த்ராதிகளிலே வ்யக்தம். ஆக நிக்ருஷ்டாவஹமான நிவர்த்தாஹப்ரகாரங்களில் ஊற்றம் கொள்ளவேண்டாம்—என்று.

7. ஸதாவதா ப்ராபகப்ரகரணம் இல்லை என்பதும், ஸாதகப்ரகரணமே உள்ளதென்பதும் ஸம்க்ஷிப்தம். ஸம்பூர்த்தியில் அபஹாரபஸ்யவஸாநமாத்ருபயர்யாலோசநம் செய்ய ப்ரவ்ருத்த நமக்கு இப்போது இவ்விசாரவிஸ்தாரம் அநாவச்யகமே. ஹாரஸ்யவிஷயத்தை விசாரிக்கும் அவஸரத்தில் 22ல் 'ஸ்ரியா ஸஹ நாராயணம் சரணம் ப்ரபத்யே' என்று இருந்தாலொழிய ஸ்ரீக்கு ப்ரபத்தவ்யதாபூர்வகப்ரக்ரியையில் நியதாந்வயம் ஏற்படமாட்டாது' என்பது ஸரியன்று. ஸஹசப்தவடிதவாக்யம் அநேகம் உண்டு. பூர்வமேவோக்தம். அப்படி ஸஹசப்தவடிதமான 'ஸஹைவ தசபி: புத்ரைர் பாரம் வஹதி கர்த்தபீ' என்கிற வாக்யத்திலே க்ரியாந்வயமில்லையாகையாலே அந்வயநியத்யமில்லை. அஸதி பாதே அந்வயம் ஸதோ: இருந்தாலும் உண்டு. ஸவஸ்த்ர: ஜத்யாதியிலும் உண்டு. அஸதி பாதே அந்வயமுண்டு என்றால் பாதகப்ரகரணம் ஏதாவது அகப்படுமா என்று வெகு காலம் விமர்சித்துப் பார்த்த பிறகே ப்ரக்ருதவாக்யத்திற்கு அந்வயபோதம் என்று அர்த்தம் அன்று. முதலில் அந்வயமே ப்ரதீதமாகும். பிறகு பாதகப்ரகரணம் ப்ரவ்ருத்தமானபோதே ப்ரதீதபரித்யாகம். ப்ரத்யக்ஷாதிபூர்வப்ரகரணபாதிதவிஷயத்திலே பாதஜ்ஞாநம் பூர்வஸாவியாகையாலே சாப்தபோதம் தடிவிரோதேந வரும். 48-ல் 'ஸா ஹி ஸர்வவிசேஷணவேயப்ரத்யக்ஷவா ஸர்வவிதா ததிதி வர்ணயந்:' என்கிற வாக்யம் 'ஸா ஹி ஸர்வப்ரத்யக்ஷவிரோத இதி க்ஷிதிவிசேஷ்யக்யவ்யந்த்ரா நேகவிசேஷணஸ்ய விசேஷ்யஹேது வசவ' என்கிற ஜநாதிகரணபூர்வபக்ஷவாக்யத்தோடு தாத்ம்யம். முன் எடுத்த தச்சீவவாக்யத்தின் உட்கருத்தை உணர்ந்தால் சப்தஸாரஸ்ரீதி ஸாம்யக்தமாகும்.

ஸீஶாம்ஸாவிஷயம்.

8. உபோத்காதம் 5-ல் அிவவநஶஙெவஷிஜெந என்று ஷிஜவவநங்களை ஒன்ருக்கி ஊநாவாஷம் செய்தது ஊயாஊதம். ஷிஜம் வேறு வசநம் வேறன்றோ. இது இப்படியிருக்க நாம் இரண்டு ந்யாயங்களை ஸஹாரம் செய்ததின் ஆஹாரஹாவம் எங்ஙனே ஸாவெொயமாகும்?

9. "ஸவஹவெய தஸ்ய ஷிஜஸ்யாநயஹக்யஸெவ ஸ்யாஊ ......ஆநயஹக்யவூதிஹதாநாம் விவரீதம் வஶாவஷிதி ந்யாய:.........வேணரு்யா......ஊதயாஷள.........ஷி ஜ ஸ்ய வாயெzவீ ந தஸ்யாநயஹக்ய். கீந்வூாஶாணுஸெவ" என்றுள்ளது. வேணுஸஶத்தில் ஷிஜமாவது எது? அதற்கு ஊவூாஶாணும் கிம் ஙவம்? ஆநயஹக்யம் ஏன் கிடையாது? இந்த ஶாணாமதிஶஞத்தில் வூகூதஷிஜத்திற்கு எப்படி ஆநயஹக்யம்? இவையெல்லாம் விஶஶிஹக்கப்பட்டபோது இந்த ந்யாயம் இங்கு வராதென்பதை அறிவாராக. ஊந்யூா ஸவஹது இந்த ந்யாயம் வூஸரித்து ஶ்ருதயாஷிவூாவஷ்யமே நிவிஷயமாம்.

10. 'ஸவுஷஶாரதிவஹாஜவெயஸ்ய யஙவ:' என்கிற வாக்யமெடுத்து உவவாஷநம் செய்தது வஙவஹவக்ஷரீதியிலோ ஸிஊாஹரீதியிலோ? ஆஜெ்ய ஷஷ்ஶ்ருதிக்கு வரம் வராஸம்வநவரதயா ஊந்யூா நயநம் கிடையாது. ஊஜெ்ய 'வரிஶாணவிஶஷஸ்ய கீயாரஙெவ வாஜவெய ஸாக்ஷாஹிவெஶாஸம்ஹவெந' என்பது சேராது. ஸிஊாஹத்தில் யஙவொஜெஶெந அன்றோ ஸவுஷஶாரதிகவம் வியெயம். ஆகவே, "வாஜவெயஸம்வாயி......வாஜவெயமதகவ்யவஹாரொவவதெ:' என்று வரிஶாணத்திற்கு வாஜவெயமதவொவவாஷநமும் வ்யஹம். மேலும், 'ஷ்ருஶ்யதெ ஹி வொகெzவிநவரி ஷெவஷதஸ்யாயிதி வ்யவஹார:' என்று ஷுயமெடுத்த ஸீஶாம்ஸகவாக்யம் ஷுவூதிகஙவம். ஷஷ்ஶ்ருதிக்கு ஊந்யூா காரணம் இல்லை என்றல்லவோ இதனுல் ஸிஷிக்கிறது. இங்கே 'யஙிவஸ்ய வ வஶாஹாரா வாஜவெயொவகாரக: । ஸம

வஸஶாதுஶெஸ்ய கூதாநாzதொ ந ஷக்ஷணா' என்கிற ஶிஶ்ருகாரிகையும் கவனிக்கத்தக்கது. ஆக இங்கே எந்த ஷாவஹஷ வூஶர்ணத்திற்கு வூாவஷ்யம்? எந்த வூவஷவூஶாணத்திற்கு ஷளவஹஷ்யம்? நஙாநயஹக்யவூதிஹத ந்யாயவாக்யத்திலும் வூகூதாயிகரணத்தில் 'ஆநயஹக்யாதுஷஜெஷ' என்கிற ஸஙூத்திலும் ஆநயஹக்யவஷவடிதுமிருப்பதாலே இதை விசாரித்தோமென்னில், ஊத்யூதஶெதஊ.

11. 6-ல் மேலே, 'ஊநந்யூாஸிஊஉவஸம்ஹாரஶ்ரூது ந ஷ்ருஶ்யதெ; வாஶாயிகரணந்யாயெந அிவவநஸ்ய வஹ க்ஷவஷக்ஷணாயஹகெவநாந்யூர்ஸிஷிஸம்ஸவாஊ' என்றதும் ஊந்யூாநவாஷம். ஶ்ரீக்கு விஶெஷணகவமிருந்தால் ஊரண ஶப்தம் ஊரணவதஷயவாஊகமாகவேண்டும் என்கிற வாஷத்தை அங்கீகரித்தாலும், உவகூஶாயிகரணந்யாயத்தாலே அிவ வநஶந்யவரமாகுமாகையாலே ஊவெக்ஷிதஸிஷி இல்லைஎன்று முற்படச்சொல்லி, பிறகு வஸுதொ விஶெஷ்யஶாதுஊரணங்களே சொல்லப்படுவதால் உவஸம்ஹாரம் ஊந்யூாஸிஊம் என்று சொல்லப்படுகிறது என்றல்லவோ நாம் சொன்னது. ஆக வாஶாயிகரணந்யாயத்தாலே ஊந்யூாஸிஷி சொன்னதாகச் சொன்னது பொருந்தாது.

12. ஶதவூக்கு ஸஹிஶூாயஹகவூநம் செய்து உவஸம்ஹாரவூாவஷ்யவணஹநம் செய்திருப்பது ஊயாஊதமென்பதை நமது முன் க்ரந்தத்தில் 2-வது காரிகெயின் ஊவதரணவ்யாவ்யாநங்களைக் கொண்டு ஊநாயாஸெந அறியலாம்.

13. 9-ல் 'ஸவஹெதுவ வாஶாயிகரணந்யாயஸஹாரவிஷயஹஙெதஷ ஷுஶெஷ வணகவஊநவஹவஊநயொரெவ விஷயகெவநொவாஷாநாஊ', 10-ல் 'அிவவநஸ்ய ஶணகவெவாஸிஊழ' ஊதயாஷ்யெநகவாஷங்கள் ஸீஶாம்ஸாஶாஸ்த்ராத்யஹவிரஊங்களாகையாலே வ்யஹாஸம்வரமாம். நம் க்ரந்தத்தை ஸாவதாநம் பார்த்திருந்தால் இப்படியெல்லாம் சொல்லப்ரஸக்தியே நேர்ந்திராது. இங்கே 'ஊவஶ்யஷு ஸஶஷாயஅய ஷிஊாவவீ.....யஜிவஷெந.....யாஶாநாஶெவ காரணகவாவ

ஹேதோ: தேஷாம் பஹுத்வாச்ச தத்ராபி நாயிகாரண்யாயஞ்ச உபலக்ஷணார்த்தத்வேபி அவசனேந பஹுத்வலக்ஷணா........ப்ராப்தாயிகாரணந்யாயேந பஹுத்வலக்ஷணாயா அபி ந தோஷ:', 'ப்ராதிபதிகப்ரஸித்தஸந்தே ப்ராப்தாயிகாரணந்யாயேந அவசனாதநாதரேயேந தத்ந்யாயாதாநாவபத்தே:' என்று இப்படி க்ரந்தாந்தரவசனங்களையும் கண்டு கொள்வது.

14. ஸ்தேந 7-ல் சதுர்த்யாச்ரயணாவாதனம் செய்திருப்பதும் ஸாதிரஸ்தம். ப்ராப்தாயிகாரணந்யாயேந லக்ஷணை பண்ணுவதற்கு லக்ஷ்யவாயகவிவாயநவாரதா நிச்சயம் சநவேக்ஷிதம். த்வந்த்வ ஸ்வரஸமாய் விசிஷ்டவரமாகையாலே நாராயணனுக்கு ஸ்ரீவைசிஷ்ட்யரூபமான அர்த்தம் ஸித்தித்தபிறகு விசிஷ்டவாவகவத ஸமாஹிவ்யாஹ்ருதவதம் விசேஷ்யவிசேஷணோபயஸம்பந்த்யுங்களையும் வாஷ்யவஜ்த்யா சொல்லுமென்று நினைப்பவருக்கு ஸ்ரீமந்நாராயணசரணவதம் நான்கு சரணங்களைக் குறிப்பதானால் அவசனம் பஹுத்வலக்ஷகமாகத் தட்டில்லையே. இதற்கு விசிஷ்டைகார்த்தவாயகாதிஜ்ஞாநாபேக்ஷை எதற்காக ?

15. 26-ல் த்வந்த்வத்துக்கு ச்ருதிகும் ஸமுதாய சகும் ஸாவிதம்...... மதுப்புக்கு நிரபேக்ஷரவகும் ஒருபடியாலும் நிரூபிக்கப்போகாது' என்று தூஷித்ததும் ஸம்ஸ்ஸைகவேத்யமான ச்ருதிலக்ஷணதத்வ ஹேதுங்களையும் நமக்கு இங்கு விவக்ஷிதவிஜ்ஞப்ரகாரங்களையும் பராமர்சியாதே செய்தத்தனை. ஆக ஸம்ஸாயவிசாரபேவரியின் பேலக்ஷண்யம் ஸம்க்ஷிப்தமாயிற்று,

16. ஸகவசனபஹுவசனவ்யாவ்ருத்தமாக, அவசனத்திற்கு ஸமுதா ஸமுதாயஸம்ப்ரதாயாநுகூலவ்யாக்யாகப்ரஸ்தாவ யத்நம் செய்திருப்பதை 'திஷ்ய ப்ரநவஸத்' உதாரிகளைக்கொண்டு நிரூபித்தோம். 33-ல் 'உபாதயவிசே

ஷப்ரதிநியதங்களான விஷயங்களை........எடுத்துக்காட்டுவது என்னோ' என்றிப்படி எழுதிவிட்டால் நியமலக்ஷணம் ஸித்தித்துவிடுமா ?

17. 'ஸ்வதாம் சரணௌ', 'ஸநாதீநாம் அக்ஷவிசிஷ்டா ஜாதி:' என்கிற ப்ரமாணங்கள் ஏன் ப்ரக்ருதஸாதகமாகா. முந்துற முன்னம் பல வ்யக்திகளை நிர்தேசித்திருந்து சவயவவிசேஷபாஹுல்யத்தைக் காட்டுமிடத்தில் பஹுவசனம் ஆவச்யகமில்லை என்பதற்கு இவை ஸாதகமென்று ஸாஹித்யச்ரீதியிலேயே இவை ப்ரக்ருதோபயோகியாகின்றன. த்வந்த்வ இருந்து விசேஷணமாகக் கொண்டால் கூட பல வ்யக்திகளை நிர்தேசித்திருப்பதால் 'சரணங்கள் நாலென்னவேணும் இரண்டென்னவொண்ணாது' என்றுசொல்லுமவர்க்கும், ஸ்ரீநாராயணசரணௌ என்று பஹுவசனமே வேண்டும் என்று தாத்பர்யம் சொல்லுமர்க்கும் நாமிவற்றைக்கொண்டு செய்த தூஷணம் தூஷ்யமே. உபலக்ஷணார்த்தஸாஹ்யாம் என்கிறவிடத்தில் அவசனத்தைப் பற்றி 34-ல் சொன்னதுக்குப் பரிஹாரமும் ஸ்ரீபாஷ்யஸ்ரீஸூக்த்யபிப்ராயமும் முன் ஸம்ஸாயவிசாரப்ரகரணத்தில் நாம் சொல்லியிருப்பதிலிருந்தே ஸ்பஷ்டஜ்ஞாநமாம்.

இவ்வளவால் ஸ்ரீதேசிகாநுக்ருஹீதகாரிகாவதாரஷ்யத்தில் ப்ரயோகாரிகார்த்தயாதும் ஸமஷ்டியமென்றும், தத்விவரணமாக உள்ள முன் க்ரந்தத்தின் சயங்களை தூஷிப்பது ஸ்வார்த்தநாசகமென்றும் ஸித்தித்துவிட்டபடியால், 19ல் 'அவசனம் இரண்டுக்குமேற்பட மற்றொன்றுபுகுரலறியாமையாலே' என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியும் அதற்கு நம்முடைய விவரணமும்........அசைக்கவும் போகாது' என்கிற வாக்யம் பாயிதாயுக்கமென்றும், இப்படி விபரீதாயுங்களைக்காட்டி மணவாளமாமுனிகளிடத்திலும் ஸ்ததோஷாரோபணம் செய்வது ஸ்வஸ்ரூபபாநாசிதமென்றும் அறிவிக்கப்பட்டது.

18. முகவுரை 2-ல் ஆச்சான் பிள்ளையின்......வாக்யஸந்தர்பம் ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ என்பதேயன்றி வேறு

விதமாகவன்று என்பதைத் திடமாக நிரூபித்திருக்கவேண்டும். இதில் பெருமுயற்சி கொண்டதாகத் தெரியவில்லை' என்று சொன்னதும், வ்யாக்ருதிவிஸ்தரம் நாம் செய்யாவிட்டாலும் உபயுக்தஹேதுக்களைக்கொண்டு த்ருடமாக நாம் நிரூபித்திருப்பதற்குக் கீழ் விசாரித்தபடி வாக்யபேதங்கூட இதுவரையில் ஏற்படாததினால் நிரவகாஶவாக்யமேயாம். இதற்குமேல் இதை உபபாதநம் செய்வதற்காக ஆச்சான் பிள்ளையின் ஸம்வாதநம் 'ஸ்ரீநாராயணசரணௌ' என்றிப்படியென்றே காரிகாவிவரணகாரர் உரைத்திருப்பதாகச் சொன்னதும், 44-ல் ஸம்பந்தக்ரமமான காரிகாவிவரணவாக்யத்தை ஸ்தாநக்ரமமாக நினைத்து பதவிபாகவைலக்ஷண்யத்தையே கவனிக்காமல் எடுத்திருப்பதும் ஸாஹஸக்ருத்யமென்பது பார்ப்பவர் அனைவர்க்கும் ப்ரத்யக்ஷமே. மேலும் காரிகாவிவரணக்ரந்தம் காரிகாவ்யாக்யாநரூபம். ஸ்ரீநாராயணசரணௌ என்கிற ஸம்வாதநம் உத்தேஶ்யமாக விவரணத்திற்கு ஸம்மதமானால் தாத்பர்யாத் காரிகைக்கும் அதுதானே அர்த்தம். அப்போது ஆச்சான்பிள்ளைக்கு ஸம்மதமான ஸம்வாதநஶரீரத்தையே ஸ்ரீதேஶிகன் உபதேஶித்ததாக விளக்கிறதன்றோ. ஆக ஆச்சான் பிள்ளையின் ஸம்வாதநஶரீரத்தை ஸ்ரீதேஶிகன் அந்யதா ஸங்க்ரஹித்து உபதேஶித்தார் என்கிற ஸ்வவாதமே பரித்யக்தமாய்விட்டதே. பதவிபாகபரகாரிகாஸ்வாரஸ்யத்தாலே ஸ்ரீதேஶிகன் உபதேஶித்தது ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ என்கிற ஸம்வாதநஶரீரத்தையே என்னில் அப்போது விவரணகாரரும் அதை அநுஸரித்தல்லவோ வ்யாக்யாநம் செய்யவேண்டும். அந்யதா வ்யாக்யாநமாகில் அபூர்ணமாய்விட்டபடியாலே ஸ்வயம் அதை பூர்ணமாக்கினது அநுசிதம். ஆக காரிகாவிவரணாபிப்ராயமாவது— ஸம்ப்ரதாயத்திலே ஸர்வவிதமான பாடபேதத்தை விஶிஷ்டத்திலே ஸம்வாதநம் செய்தது யுக்தமென்றிப்படியே என்று விஶேஷித்யம் விஸ்தரேண.

19. ஸாரஸாரிநீ க்ருதா— "ஸகஸ்யாநவதாயஞ் ஸம்பந்யாத்ஜவநாநாம் ப்ரயாநநாதாநாஸாரிகாஸ் ஸாரநேத்யா ராஜாவநீதி ப்ரயோமோ நதாவத" இதி விவிதாம் வக்ஷ்யமிக்ருத்ய........... ப்ரோக்த:। தமிமம் வாக்யஜாதம் ஶாஸ்த்ரவாஸநாத்யஜாவிஶேஷநம்......வதீத்யத்......ஸம்ப்ரா ந ஸ்வப்ரக்ருத்யெயுமிதி। அவி த'......... ராஜ்ஞ:। வரணாவித்யத் த..........ப்ரக்ருத்யயு வநவாமிதி। தஸ்மிம் ஶேஷவைஶிஷ்ட்யம்'' என்றுள்ளது. இங்கு ஶாஸ்த்ரவாஸநாத்யஜாவிஶேஷநமென்பதற்கு வரணாநு என்று ஸம்பத்தவநமே வேண்டுமென்று ஸம்வாதநம் செய்கிறவர்களுக்கிருக்கும் ஶாஸ்த்ரவாஸநாத்யஜாவத்துக்கு நம் ஸாரஸாரிநீவாக்யம் ஜ்ஞாபகம் என்று அபிப்ராயமானால், அபாயிதாயுக்கமுண்டு. ஶேஷவைஶிஷ்ட்யம் என்பதால், என்ன தோஷணம்? த்ருஷ்டாந்ததார்ஷ்டாந்திகஸ்வங்களில் ஸகலத்ர ஒரு ஸம்ஸ்காரத்தையிட்டே ஸாம்யம். உதாஹாரங்களைக் கொண்டு பார்த்தால் வைஶிஷ்ட்யமே. அதனால் த்ருஷ்டாந்ததார்ஷ்டாந்திகபாவத்திற்கு ஹாநியில்லையே. ஶாஸ்த்ரப்ரவேஶவிஶேஷணத்தை அநுஸரித்து பதி என்கிற இடத்தில் ஒருவிதமான மாறுபாடும் இல்லை அன்றோ. அதுபோலவே ஸ்ரீப்ரவேஶவிஶேஷணத்தை அநுஸரித்து இங்கு ஒருவிதமாறுபாடும் வர ப்ரஸக்தி இல்லை என்று சொன்னால் என்ன விரோதமுள்ளது. அபிகம்ஸந்த்ய.

20. உபோத்காதம் 10-ல் 'ஶ்ரோஸதாரஸ்ய நிவீர்ய பாதாவிதீதம் ரவாவம்ஶஶ்லோகமேதே கிமயுக்தாஹா ஸ்ரீ? பாதோவஸம்க்ரஹணம்.........ஶரராதரேஷ ப்ரதிஷிஸ்ய. 'ஸஹாதஶ்ருரணௌ ஶாஸ்வம் நிவீர்ய ரவாநந்தந:। ஸீதாவாவாதியஶா:' இத்யஸ்மிந்......வக்ஷ்யாம: ப்ரஸாயுதாய. அய......ஶராவத் த யாவதிநபாஹிவாஹ்யஹ பாதயோ: இதி........யளவநவிஶிஷ்டஶரவத்வாதோ வஸம்க்ரஹணஸ்ய வஜ்ருக்ஷாவஶமாக் நைஷ தோஷ இதி; ததாசை காரபதீ ஜரமேதி கோநப்ராஹ' இத்யாதிகநவவஸ்ய। ததாஹி- "நாஹம் ஜாநாமி கேயூரே

நாஹம் ஜாநாமி கேயூரே நாஹம் ஜாநாமி குண்டலே நூபுரே த்வபிஜாநாமி நித்யம் பாதாபிவந்தநாத்” என்று கிஷ்கிந்தாகாண்டத்தில் லக்ஷ்மண வசனம். “தத்ரா லக்ஷணஸ்தாஸ்ய வ்யேவேக்ஷ ஸீதாயா: வாத யஜ்ஞாஸீலஸ்ய க்ருத: ஸ்ரீ தோ ஸதோ நரவாஸ்ய வீக்ஷ்ய” இத்யாதிப்ரமாணவசனங்களையும் காண்க. “ஸ்ரீ தர்ஹ்யா பிராவஸம்க்ரஹஸ்ய ஸவர்ணா ஹந்யஹந்யபி’ இதி சந்த: ஸ்ரீதர: என்கிற ப்ரமாணத்தில் விவக்ஷிதமான ப்ரபத்தி வாக்யவிஷயகமா உபயவிஷயகமா என்கிற விசாரம் இப்போது அப்ரஸ்துதமாகையாலே நிறுத்திவைக்கப்படுகிறது. பகவதியான குருபத்நீவிஷயத்திலுங்கூட ‘பதேபதே யதாவதீநாம் வ்யவஹாரப்ரபேத’ என்று மாதபயோர்ப்ரவ்ருத்தத்திலே ‘வந்தே’ என்று ப்ரயோகித்து பாதாபஸங்க்ரஹணவ்ருத்தி ஸம்ருத்திதமாயிற்று. இதற்கு ஒரு வ்யவஸ்தையை ‘ஆபமங்கநீயா நாபமங்கநீயா வேக்ஷயா த்ருஷ்டவ்ய:’ என்று வ்யாக்யாநத்திலே சொன்னார்கள். மநுஸ்ம்ருதியிலும், ‘கவிதாம்ஸ்தேம் வோபிக விதாமஸ்தவி வா பமந: | ப்ரதேசா ஹ்ருதயம் பேதாம் க்ஷீதிகேப்யாயபராநுக:’ என்று உபஸங்க்ரஹணம் வேண்டாம் என்பதற்குக் காரணமும் உக்தமாயிற்று. பதிவ்ரதாபியோகினியாக ப்ரஸித்தமையான அருந்ததி விஷயத்திலோ, பிதேவ்யாஸித்தகோரக ப்ரஸித்தனான ஷிலவன் விஷயத்திலோ, இவ்வித சங்கோசமும் ப்ரதிபாதகரம். லக்ஷ்மணஹராகவியாக்ய மதஸ்ருஷ்டாந்தஸாபிதமான ஸவஷிப்பத்நீவிஷயநாரியந்த்ராஸும் ஹோஸாரத்திலிருப்பதும் இவ்விஷயத்திற்கு விஷயம். கிம் பஹுநா. ரவம்ஶத்தில் ப்ரயஸமந்த்திலேயே ‘சரவிதரோபயத்யா ஹ்ராஹயேவ ஹவிஹப்ருஜு || 56 || தயோரப்ரஹதா: வாதாது ராஜா ராஜ்ஞீ ச ராஜய:’ என்று ஷிலவனே இருவருடையவும் பாதோபஸங்க்ரஹணம் பண்ணினதாக ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சராயதீ முதலில் ஜரடையாக இருந்து பிறகு பதிவதியாகிவிட்டதாகக் கூட ஸ்தாபிக்க வழியுண்டோ என்னமோ! ஆக இவ்வுதாரணத்திற்கு ஒரு தோஷமுமில்லை. பாதோபஸ்தரணபாதத்வ்யம் என்கிற வழியுமுண்டு. ஆனால் அந்த ப்ரஸங்கமிங்கில்லை.

21. ஸ்ரீநாராயணவரணௌ என்றிருந்தாலும், உபயோ: ப்ரபத்த்ருத்வம் விவக்ஷித்துவிடலாமாகையாலே ஸ்ரீக்கு அநுபாயத்வஸித்திக்காக ஆச்சான்பிள்ளை சிவவநவிஷயமாக ப்ரஸஞ்ஜம் செய்தது அஸங்கதமென்றும், தத்வச விஷயமாக ப்ரஸம்கம் செய்திருந்தால் ஒருவாறு உசிதமாகுமென்றும் நாம் சொன்னதுக்கு ஸமாதானமாக 35-ல் ஸ்ரீநாராயண என்பது ஸ்ரீஸாஷ்டிக்ருதிகளைப்போலாகக்கூடும். அப்போது ஸ்ரீசப்த நிவிஷ்டவிஶேஷமாகும். அங்கனாகாமைக்காக வசந விஷயத்தில் ப்ரஸங்கித்தருளினர்—என்று சொல்லியிருப்பதும், அயுக்தம். தத்வச இருக்குமிடத்தில் அதனால் விவக்ஷிக்கும் ப்ரயோஜநம் சிலவிடத்தில் ஸமாஸஹேதத்தாலும் விவக்ஷிக்கலாம். ஆனாலும் ப்ரக்ருதத்திலே ஸ்ரீக்கு அநுபாயத்வஸித்தியானது தத்வசினாலா சிவவநத்தினாலா? சிலவிடங்களில் இது தத்வச ப்ரயோஜநமாகவில்லையென்பதற்காக ஸம்பந்தமெசங்கூட இராமலிருக்கச்செய்தே சிவவந க்ருத்யமாகச் சொல்லுவது பொருந்துமா? ‘ஶரணம் ப்ரபத்யே’ என்று வசநவசநமிருப்பதாலே ஸ்ரீக்கு உபாயத்வமில்லையென்றுகூடச் சொல்லலாமே. 56-ல் பதௌ என்று சொல்லாமல் தேவதத்த யஜ்ஞதத்தபதௌ என்று சொல்லி நாம் விசாரம் செய்திருக்கவேண்டும் என்று த்ருஷ்டாந்தபேதப்ரதர்ஶநம் செய்ததும் விசித்ரம். தாஷ்டாந்திகத்தில் ப்ராதிபதிகம் ஒன்பது அக்ஷரங்கள் கொண்டதாயிருப்பதால் அப்படியே த்ருஷ்டாந்தத்திலிருக்கவேண்டுமென்று அப்போது ஆக்ஷேபம் சொல்லத்தோன்றும். உபயதோஷமேவம்.

22. ‘ஸ்ரீநாராயணசரணௌ’ என்று ஆவாதநம் ஆச்சான்பிள்ளைக்கு அபிமதமென்று சொன்னாலும் அப்ப்ரயோகமும் ஸ்ரீஸுக்தம்போலே அந்யதாஸித்தமாகலாமென்று நாம் சொன்னோம். அதற்கு விஷ்ணோ: பாதௌ என்று யாராவது சொல்வதுண்டா? என்று கேட்டால் பாதௌ தே ஸாகராரா: என்று நாம் எடுதத வாக்யமே ஸமாதாநம் சொல்லுகிறது. இப்படி ‘ஸ்ரீநாராயணசரணௌ’ என்பதுக்கு இப்போது அநன்வித்தத்தைக் கவனித்து, இப்போது ‘ஸ்ரீநாராயணயோஶ்சரணௌ, ஶ்ரியோ நாராயணஸ்ய ச சரணௌ’ இத்யாதி ரீத்யா ஆவாதநம் ஆச்சான்பிள்ளைக்கு அபிமதமா

கலாமென்று உபேக்ஷை நடக்கிறது. அத்ருஷ்டவையர்த்ய— சரணௌ என்கிற வசனமானது ஸ்ரீக்கு உபாயத்வ வ்யவச்சேதகமாகாதென்பது ஸித்தாந்தம். 19-ல் 'மதுப்பல்லவோ விவாதத்திற்கெல்லாம் ஹேதுகளும். அந்த ஹேதுக்கள் இல்லாதிருந்தால் ஸ்ரீமந்நாராயணஸ்ய சரணௌ, ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ என்றே இருந்தால் ஒரு விவாதமும் விளையாது' என்றும், 43-ல் 'ஸ்ரியோப்யுபாயத்வ ப்ரதீத்யபாவ விவக்ஷாயாம் ஸத்யாம்......... வாக்யஸ்ய ஹி வேஷ:—ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே, ஸ்ரீமந்நாராயணஸ்ய சரணம் சரணம்— ஸ்ரீமந்நாராயணஸ்ய சரணௌ— ஸ்ரீமந்நாராயணஸ்ய சரணௌ ஸ்ரியோ நாராயணஸ்ய ச— (சரணம், சரணௌ, சரணௌ) இத்யாதிரூபேணைவ பட்யேத | ந து மந்த்ரதோபாயபதிதா கல்பநீயா' என்றுமிப்படி சரணசப்தத்தின்மேல் எந்த வசனம் வேண்டுமானாலுமிருக்கலாம், அது ஸ்ரீக்கு உபாயத்வஸாதகமன்று, ஹேதுப்ரபே ஸம்பவம் என்று ஆச்சான் பிள்ளையின் உக்திக்கு நேர்விரோதமாக எழுதி, 'இரண்டென்ன ஒன்றென்ன நாலென்னவேணும்' என்கிற வாக்கியத்தை ஸ்வயமே கண்டித்துவிட்டு அவ்விதமே நாம் செய்த கண்டனத்தை மாத்திரம் அங்கீகரிக்காமல் இப்படியெல்லாம் விஸ்தரம் செய்வது ஸாஹஸாதிகாசக்ந்யாயாநுஸாரமாத்திரத்தாலேயல்லது வேறில்லையென்பது ஸுஸ்பஷ்டம். ஸதாசார்யர் ஸந்நிக்ருஷ்டையில் சொல்லியிருக்கும் விஷயங்களையும் அதற்கு மறுப்பாக இக்ரந்தத்தில் சொல்லியிருக்கும் விஷயங்களையும் ஸஹ்ருதயர்கள் க்ருபை செய்து நன்றாகப் பார்த்து உண்மையை அறியவேண்டுமென ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

ஸபரேபி யத்த்ருஷ்டம் தத்ர ஸதாசார்ய ஸந்நிக்ருஷ்டாயாம் |
ஜயதாந்நிரவிக்ஞநிராக்ருதிவக்த்ருவ்யக்த்யாச விஸ்தரோநேஷ: ||
ப்ரபந்நவியஸதாம் ப்ரதிதினபாஸ நவபஞ்சதா
ப்ரதித்ஸுதாநாம் ப்ரபத்ஸ்யாமம் ப்ரக்ருஷ்டமாநோதயி: |
ஸத உபஷிதஸ்து ஸம்பதந்வதாம்ருதஸம்ஸிதோ ஜய
த்யநவதிஷயஸ்ரீமாந் ஸ்ரீரங்கலக்ஷ்மணயோகிராட் ||

தத்சரணபத, வணிதாபத
(உத்தமூர்) தி. வீரராகவாசார்ய:,
ஶிரோமணி:

॥ ஸ்ரீ: ॥

ஸ்ரீமதே ஸ்ரீநிவாஸமஹாதேசிகாய நம: ॥

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம: ॥

॥ ரக்ஷாவிமர்ச: ॥

(ரக்ஷாவிமர்சம்).

பத்மாகாந்தபதப்ரபந்நஜநதாகல்பத்ருமோ யோऽபவத்ஸ்ரீ
வாதூலாந்வயஜஸ்ஸுதர்சநகுருர்வேதாந்தவேதாஶ்ரயம் |
ஸ்ரீமத்வேதாந்தஸுதேசிகமணிம் தத்பாத பத்மாஶ்ரயா
யந்த்ரஸ்து ஸ்ரீநிதியோகிராஜவரதோ வாஞ்சந்தி ஸேவ்ய வா
ந்யாஸ்து ஶரண்யது ||

முதல் அதிகாரம்.

ஸ்ரீநயினாராச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த சரமரஹஸ்யத்ரயத்தில் 'இப்பதத்தில் வசனம் ஸத்விதீயம் இவ்வுபாயம் என்கிற ஸாஹஸவசனத்தைத் தள்ளுகிறது. அவனும் அவளும் கூடி உபாயமென்னில் சரணங்கள் இரண்டென்ன ஒன்றென்ன நாலென்னவேணும்......ஆகையாலே அவளுக்கு புருஷகாரத்வமும், அவனுக்கு உபாயத்வமும் வ்யவஸ்திதமாயேயிருக்கும்' என்று சிக்ஷித்த வர்த்தத்தை ஸ்ரீதேசிகன் ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் உபாயாதிகாரத்திலே—

"சரணாவிதி நிர்தேச: பத்நீவைசிஷ்ட்யபோதக: |
இதி கேசிதிதம் ப்ரோக்தம் ஸ்ரீமத்வசனவிரோதத: ||
சப்தஸ்வாரஸ்யத: ப்ராப்தம் வைசிஷ்ட்யம் ப்ராயசோ ந்ருதம் |
விசேஷ்ய சரணத்வம் ந ஹி பாதி தமோஹதி ||

ஶரணாகதி ரக்ஷோக்திர் யத்ர ப்ரஸஜ்யதே |
ஸ்ருஷ்டேஷ்வவதாரஸ்யம் தத்ர ப்ராயாந்யதோதயாத் ||
ந ஸம்ப்ராப்தி ஸங்கதே ஸங்கதிர்யோக்யதாக்ஷயாத் |
ததா தேஶிகவர்யஸ்ய தூஷிதம் ஶாஸ்த்ரஸம்மதம்"

என்று நிராகரித்தருளினார். இது விதான் ஐயா ஸ்ரீக்ருஷ்ணமாசார்யஸ்வாமியினால் 'ப்ரபாவநோதிநி'யிலும், ஸஞ்சிதம். உத்தமூர் ஸ்ரீவீரராகவாசார்ய ஸ்வாமியினால் 'ஸந்தேஹநிவர்த்தி'யிலும் நிரூபிக்கப்பட்டது. அவை யிரண்டுக்கும் ஸமாதானரூபமாக ஸ்ரீ அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமியினால் செய்யப்பட்ட 'ஸதாசார்யஸூக்திரக்ஷா' என்னும் க்ரந்தத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறோம்.

'சரணாகதி' இத்யாதி காரிகைகள் உபாயபூதமான சரணவித்யைக்காலே ப்ரஹ்மதந்த்ரஸ்வாமி முதலானவர்களாலே ப்ரக்ஷிப்தமாயிருக்கவேண்டும் என்பது இவர் அபிப்ராயம். ஸ்ரீஸாரதீபிகை முதலிய வ்யாக்யானங்களில் வ்யாக்யாதங்களாயும், காரிகாவ்யாக்யானம் ஸ்ரீதத்த்வவிவரணம் முதலியவைகளில் அவ்வோ ஆசார்யர்களால் நிரூபிதங்களுமான ஸ்ரீஸூக்திகளை அநுக்ததோஷங்களாக்குவது அதிஸாஹஸம். ப்ராஹ்மண புராணாதிகளைப்போலன்றிக்கே வரிசிதங்களாயும் அவ்வோ ஸம்ப்ரதாயங்களில் விவாதமன்னியில் உபதேசபரம்பரயா ப்ராப்தங்களுமான காரிகைகள் ப்ரக்ஷிப்தங்களாகக் கூடுமானால் ஸ்ரீ ஆச்சான்பிள்ளை ஸூக்திகளுக்கும் இந்த ந்யாயம் ஏற்படும். மேலும், ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்தத்திலேயே சிலர் ஸ்ரீக்கு உபலக்ஷணமும் சொல்லிக்கொண்டும், புருஷகாரத்தையுங்கூட இசையாமலும் இருந்ததாகவும், அவர்களை நோக்கியே ஸித்தோபாயஶோதநாதிகாரம் முதலியதுகளில் ஸ்ரீதேசிகன் தூஷணம் கதரித்ததேயன்றி, ஸ்ரீலோகாசார்யர் முதலான ஸதாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளைப்பற்றி அல்ல என்பது இவர் பக்ஷம். ஆகையால் ப்ரக்ருதகாரிகைகளும் ப்ரக்ஷிப்தங்களன்றியே 'ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ' என்றிருக்கவேண்டுமாக வாதிப்பவர்களுக்கு [illegible]களாகக்கூடுமாகையால், இவைகளை ப்ரக்ஷிப்தங்களாக்க என்ன நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகிறது? உபாயபூதமான சரணவித்யைக்கும் ப்ரஹ்மதந்த்ரஸ்வதந்த்ரர் முதலியவர்களுடைய வாக்யங்களுக்கும் எப்படி வ்யாப்தியோ? ப்ரஹ்மதந்த்ரஸ்வதந்த்ரராலருளிச்செய்யப்பட்டவைகளானாலும், ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரரால் அருளிச்செய்யப்பட்டவைகளானாலும் அவைகளுக்கு விஷயங்கள் ஸ்ரீஆச்சான்ஸூக்திகள்தானே. அவைகளின் ஔசித்யஸாதநார்த்தமாக காரிகைகளுக்கு ப்ரக்ஷிப்தத்வகல்பநம் ப்ரஸக்தமாகாது.

'சரணாகதி நிஷ்டஸ்ய' இத்யாத்யாசார்யஸூக்தய: |
ப்ரஹ்மதந்த்ரஸ்வதந்த்ராதிக்ருதா நேதி ஸாதிதம் ||
ததா வேதாந்தஸூரீந்த்ர வாக்த்விஷணவாதக: |
ப்ராயஶ்சித்தஸ்தேநாபி நாவோத்யுக்திகந்த்யதாம் ||
ப்ரக்ஷேபப்ரதிக்ஷேபோ நாத்ர ப்ரயோஜநகார: ||

இரண்டாவது அதிகாரம்

ஸ்ரீசரணஸமர்த்தே ஶ்ரீமாநாம ஜகதாஶ்ரித |
ஶ்ரிய உபாயபாவ: விஸ்பஷ்டீக்ருத்ய நிரூப்யதே ||

மந்த்ரரத்நத்தில் பூர்வகண்டத்திலுள்ள ஸ்ரீமச்சப்தம் நாராயணனுக்குப்போல் பிராட்டிக்கும் உபாயத்வத்தை ப்ரகாசிக்கின்றது. இல்லையேல் உத்தரகண்டத்தில் கதிதமான கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தித்வமும் பிராட்டிக்கு ஸித்திக்கமாட்டாது என்பது ஸித்தாந்தம். பக்ஷாந்தரத்தில் பூர்வோத்தரகண்டங்களில் ஸ்ரீமச்சப்தங்களுக்கு வைஷம்யதோஷத்தை ப்ரமாணாந்தரங்களைக்கொண்டு அகதிகமாக ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும் என்கிற அபிப்ராயத்தால் ஸ்ரீபட்டபராசரஸ்ரீஸூக்தி உதாஹரிக்கப்பட்டது. அதாவது—

Registered No. M. 3343

நல்லெண்ணை.

சுத்தமான காயவைத்த, வெள்ளை எள்ளை ஆட்டி எடுத்த கலப்பில்லாத எண்ணை.

இது தேகத்திற்கும், கண்களுக்கும், ஆரோக்யம் தர தரமுள்ளது. வடமொழியில் "ஸ்நேஹ"மென்று பெயர் வைத்தது இதற்கே பொருந்தும்.

குழந்தைகளுக்கு கண்களில் கட்டக்கூடியது.

A. M. சஞ்சீவிராய செட்டியார்,
29, கெங்காதீச்வரர்கோயில் தெரு,
புரசவாக்கம் — சென்னை.

ஸ்ரீ:

உத்தரவாதமுள்ள
உயர்ரக வைரங்களுக்கும்
பொன்வெள்ளி நகைகளுக்கும்

ஸ்ரீ ஆண்டாள்
ஜுவெல்லரீஸ் லிமிடெட்,

109, சைனாபஜார் ரோட்,
மதராஸ்.

Printer.— M. K. Parthasarathi Iyengar,
Sri Komalamba Press, Kumbakonam.
Edited and Published at Srirangam by A. V. Gopalachariar,
for the Sri Desika Srisukthi Samrakshana Sabha, Srirangam.